

MARXA CONTRA L'ATUR PÀGINES 14 i 15
L'Assemblea d'Aturats i Aturades de Barcelona i la Plataforma d'Acomiadats de Nissan han organitzat una marxa contra l'atur i els acomiadaments, el 7 de novembre, que anirà des de Cornellà de Llobregat fins a la plaça de Sant Jaume de Barcelona.

PARLA FAROOQ SULEHRIA PÀGINA 17
Farooq Sulehria treballa pel setmanari suec *Internationalen* i sovint col·labora amb mitjans alternatius com *Znet*, *Diagonal* o la *DIRECTA*. El 31 d'octubre va visitar Barcelona i va participar a la conferència *El fracàs de la guerra contra el terror*.

NOVÈ NOVEMBRE VACA PÀGINA 24
La salut del Novembre Vaca no trontolla amb la crisi. Ho demostra el programa, farcit d'activitats, de la novena Mostra de Creadors Escèniques. El trinomi entre gènere, art i activisme es farà del 5 al 28 de novembre a diversos espais de Barcelona.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N159
4 de novembre de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

'Luigi' va posar en nòmina l'antic alcalde d'Esplugues

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10 i 11

El constructor acusat per Garzón li donava 1.800 euros al mes

El sou va arribar via AGT, propietat de 'Luigi' i Carles Sumarroca

Sumarroca tenia accions del pla Caufec abans de la seva requalificació

GIANLUCA BATTISTA

Les mobilitzacions exigeixen canvis profunds per aturar el canvi climàtic

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Una protesta a la Barceloneta acusa de corruptes els empresaris del sector hidroelèctric que fan accions de pressió sobre les delegacions governamentals de la cimera

La policia desallotja el KOP, un CSO amb set anys d'història

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El KOP del Prat va ser enderrocat el 28 d'octubre. Cinc persones van resistir a la teulada i els membres del centre social van rebre cops i amenaces.

La UAB vol reduir el personal acadèmic i de neteja

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

Nombroses mobilitzacions per aturar la nova llei d'estrangeria

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

El debat sobre la modificació de la llei d'estrangeria que es fa al Congrés dels Diputats ha desencadenat concentracions i marxes de protesta.

Judici sense proves als 'Onze del Raval'

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El 12 de novembre arrencarà, a l'Audiència Nacional, el judici

contra onze veïns del barri del Raval de Barcelona acusats de la trama que, suposadament, volia atemptar al metro de la ciutat.

Ràbia Positiva anuncia el seu comiat

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Després d'una maqueta i sis discos, que han estat banda sono-

ra dels moviments socials catalans, els Ràbia Positiva han anunciat que pleguen. El seu últim regal és *Una cançoneta i mo n'anem*.

, estirant del fil

MADRID · L'AUDIÈNCIA NACIONAL ELS ACUSA D'INTENTAR FER UNA CADENA D'ATEMPTATS AL METRO DE BARCELONA

El judici contra els 'Onze del Raval' s'iniciarà sense proves d'armes ni d'explosius

Carlos Yatero

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Per alguns, el 19 de gener de 2008, Barcelona va entrar en una mena de rànquing sordid inaugurat a Nova York el 2001 i del qual formen part Londres i Madrid arran dels atemptats de l'11 de març de 2004 i del 7 de juny de 2005, respectivament. Catorze homes van ser detinguts al Raval i, segons les filtracions policials simultànies a la marxa de l'operació, estaven acusats d'estar preparant un atemptat al metro. D'acord amb la versió en què es basa el sumari que es començarà a jutjar el 12 de novembre (amb onze persones imputades), un terrorista identificat com a "testimoni F1" (penedit, a l'últim moment, de la missió que havia de dur a terme) hauria anat a la policia per denunciar una acció imminent capaç de causar desenes de morts. Davant la suposada imminència de l'acció, els serveis secrets haurien actuat invertint "els mètodes habituals d'investigació i prioritant justificadament l'ús dels informes d'intel·ligència sobre l'adquisició prèvia de proves", segons indica el sumari del cas.

El cas se sustenta, des de fa un any i deu mesos, en un fet tan objectiu a nivell jurídic com la confiança en la paraula d'un home

El 24 de gener de 2008, *El Periódico de Catalunya* va obrir portada amb aquest titular en cos de lletra gegant: "11S, 11M, 7J... 19E" i va coronar Barcelona amb el *digníssim* quart lloc, per un atemptat que no només no s'havia produït sinó que, com indica l'informe policial esmentat, restava pendent d'investigar. Aquesta portada va provocar el sarcasme del periodista Iñigo Sáenz de Ugarte: "El Periódico té tantes ganes de col·locar Barcelona al trist pantoeó de ciutats atacades pel terrorisme gihadista que ni tan sols pot esperar en velocitat la pròpia instrucció judicial i, mentre els serveis secrets esgotaven les 120 hores d'incomunicació i aïllament que permet la legislació antiterrorista, les seccions de successos i els tribunals es llançaven a la competició sensacionalista. Fins el 23 de gener, ni el misteriós F1 ni cap dels catorze detinguts no van declarar davant del

El pastisser que va regentar durant 30 anys el negoci del carrer Hospital de Barcelona va ser un dels detinguts en aquesta operació policial

jutge, però des del 20 de gener es repetien titulars d'aquest tipus: "Armats amb l'explosiu *La mare de Satanàs*" (*El País*, 20/01/2008); "Al-Qaida va ordenar atemptats suicides a Barcelona des del Waziristan" (*El Periódico*, 21/01/2008); "Algunes informacions parlen d'un atemptat suicida en una mesquita després de la pregària dels divendres" (editorial de la *La Vanguardia*, 20/01/2008).

Rebutgen l'existència d'explosius en el moment d'efectuar els registres
El mateix jutge Ismael Moreno va afirmar la immediatesa del suposat atemptat, però, a la vegada, també la negava, ja que reconeixia que el material incautat "no tenia la suficient potència destructiva per fer un atemptat amb garanties de causar estralls". Més endavant, els informes del laboratori van desestimar l'existència de l'explosiu TATP (l'anomenada *Mare de Satanàs*) entre el material requisat durant els registres. Els explosius que la policia deia que buscava a la zona de llevant, a més a més, no van aparèixer mai. Pel que fa al tema del senyalament d'alguna mesquita com a objectiu per part de *La Vanguardia*, podria ser una dada inventada, ja que ni tan sols apareix entre les suposi-

cions dels reports policials al jutge. Posteriorment, els mateixos mitjans van ocultar un altre fet que fa dubtar seriosament del rigor de la tasca desenvolupada per les forces de seguretat espanyoles. Segons el setmanari

El senyalament d'alguna mesquita com a objectiu podria ser una dada inventada, ja que no figura entre les suposicions policials

DIRECTA, el CNI hauria avisat els serveis secrets britànics de l'arribada de sis suposats terroristes a l'aeroport de Gatwick, que després van resultar ser importants quadres del partit del dictador Pervez Musharraf i que, un cop interrogats, van ser alliberats sense càrrecs per les autoritats britàniques. Aquests fets van quedar reforçats pel diari britànic *The Guardian*, que en l'edició del 9 de febrer de 2008

va publicar una notícia amb el títol "El grup *terrorista* que va resultar ser d'homes del president". Mesos més tard, el juny de 2008, l'equip del CNI responsable de l'operatiu -encapçalat pel subdirector de Contraterrorisme i el cap del Departament de Terrorisme Islamista- va ser dissolt.

Així doncs, fa un any i deu mesos que el cas se sustenta en un fet tan objectiu a nivell jurídic com la confiança en la paraula d'un home. Resulta paradoxal el fet que, segons el sumari, els únics elements clarament incriminadors són precisament contra F1, identificat com a Asim Iqbal a la declaració d'un dels imputats. Iqbal ha declarat que pertany a una organització internacional a la qual no atribueix cap nom i per la qual ha treballat transportant diners. Així, el sumari diu que "el declarant va viatjar a Itàlia diverses vegades amb els seus amics de França perquè periòdicament anaven a recollir grans quantitats de diners en aquest país. Que aquestes quantitats eren de 100.000 euros cada vegada i també les recollien a Bèlgica i Holanda, a Brussel·les i Amsterdam, respectivament". Segons el propi Iqbal, uns membres de l'organització esmentada van contactar amb ell a França i "li van dir que se

n'anés a Barcelona amb aquesta altra gent i que aquest mateix grup el va enviar al Pakistan i a l'Afganistan a entrenar-se". Per altra banda, les empremtes trobades a l'única bossa confiscada amb possible material per preparar explosius no corresponen a cap dels onze acusats. No obstant això, un d'ells va afirmar davant del jutge que la bossa en qüestió havia estat transportada per F1 unes hores abans que es produís l'operació policial.

El relat dels fets per part de la policia també fa aigües

Cap d'aquests fets no ha variat la línia seguida durant la instrucció, tot i que el relat policial també fa aigües. Tota la investigació es basa en el seguiment que es va fer, al llarg del 18 de gener, del grup que posteriorment es va detenir. En aquest cas, una reunió semblant als recessos espirituals que duen a terme els adeptes al budisme o a sectes ultracatóliques com l'Opus Dei és interpretada en clau de sospita: "El fet que la majoria dels assistents a aquesta reunió tinguessin un domicili -i alguns la família- a la ciutat de Barcelona i, tot i així, decidissin pernoctar al local del carrer Maçanet evidència la reserva

> A partir del 12 de novembre seran jutjades a l'Audiència Nacional espanyola les onze persones detingudes durant l'operació antiterrorista que la Guàrdia Civil va executar a Barcelona el 18 i el 19 de gener de 2008. Agents especials provinents de Madrid van assaltar una mesquita i pisos particulars. No hi van trobar ni armes ni explosius, però els acusats van quedar empresonats provisionalment fins a dia d'avui. Les seves famílies han patit un llarg calvari, i a partir de la data del judici esperen poder veure l'inici del final del malson, ja que es declaren totalment innocents dels càrrecs que se'ls imputen.

, estirant del fil

>> Ve de la pàgina anterior

d'aquesta reunió". Determinades característiques o habilitats personals també es converteixen en indicis de criminalitat: "Té coneixements d'Internet i d'electrònica, unes habilitats -especialment la segona- extremadament útils per la fabricació d'explosius"; "Entre quatre i cinc anys enrere, ambdós van millorar la seva espiritualitat i van deixar créixer la seva barba quan es van aproximar al corrent Tabligh"; "L'espiritualitat d'aquesta trobada és igualment contradictòria, ja que un dels membres més ben considerats, S.I - que ni tan sols té televisió ni ràdio a casa seva -, porta un ordinador adquirit recentment". Tots aquests actes o peculiaritats que passen desapercebudes en relació a qualsevol persona, quan es tracta de ciutadans musulmans, provoquen la recerca d'un doble sentit que -sovint- ratlla l'absurd propi d'una mirada neuròtica com la que es projecta sobre l'Islam i els musulmans arran del clima post-11S. Un imaginari islamòfob fruit de l'11S -i, en el nostre cas, afilat per l'11M- que ocupa un lloc privilegiat

S'ha assenyalat una població musulmana de 280.000 persones com a focus d'"islamisme radical"

entre les fòbies de la tradició cultural espanyola i que, a Catalunya, ha assenyalat una població musulmana de 280.000 persones com a focus d'*islamisme radical*. El maig de 2007, l'Institut Elcano i la Confederació Espanyola de Policia senyalaven que "l'estudi dels terroristes ingressats a la presó a Espanya -més de 300 des de finals dels anys 90- mostra de forma indubtable que Catalunya és l'epicentre de l'activitat gihadista al nostre país" i també el "centre de reclutament de terroristes islàmics més gran d'Europa".

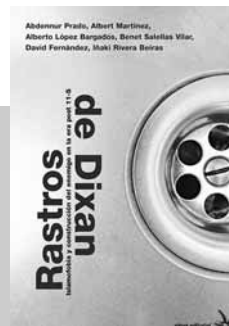
El resultat final de les detencions posa en dubte la política antiterrorista
El que no indicaven ni uns ni altres és que el resultat final de les detencions posa en dubte la pròpia política antiterrorista. Segons David Fernández i Albert Martínez al llibre *Rastros de Dixan. Islamofòbia i construcció del enemic en la era post-11S* (Editorial Virus, 2009), "el febrer de 2006, dels 211 detinguts, 104 restaven empresonats. El juny de 2007, les dades havien empitjorat: de 327 detinguts, 153 havien quedat en llibertat sense càrrecs i només el 10% de 174 imputats (18 persones) tenien una sentència ferma. En síntesi: el 46% dels detinguts de forma preventiva eren alliberats després de les primeres 72 hores i només el 5% del total tenia una sentència ferma". L'any 2007, els informes d'intel·ligència senyalaven Girona i, concretament, la localitat de Salt com el principal nucli de risc terrorista islàmic. Ara, el *niu de terroristes* es troba al Raval.

OPINIÓ

Narratives de la por: "Coses que no sabem que no sabem"?

Alberto López Bargados
Professor d'Antropologia Social
de la Universitat de Barcelona

El problema del terrorisme gihadista no és només un problema de contenció, sinó també -i molt especialment- de concepció. Fa poc temps, Furedi senyalava que existeixen societats inspirades per la confiança en el que pugui oferir el futur, de la mateixa manera que n'hi ha que són necessàriament aprensives davant d'aquestes expectatives. Allò que les diferencia, precisament, és la manera com gestionen la incertesa. Per això, si la modernitat concebia el desconegut com una terra de conquesta, les fronteres de la qual s'havien de reduir gràcies a l'acumulació del coneixement, la idea que sembla travessar el món contemporani és justament una inversió del somni modernista de la raó, on un "nombre creixent d'experiències estan condemnades a situar-se més enllà del coneixement" (F. Furedi a *Fear rules: the expansion of the empire of the unknown*, dins VV.AA. *Architectures of fear*, CCCB, Barcelona, 2008). És el que, en l'argot alhora absurd i inquietant propi de l'exsecratori d'Estat nord-americà Donald Rumsfeld, s'anomenen les *incògnites incògnites (unknown unknowns)*:

La imatge caricaturesca que ha construït occident de l'islam es reflecteix, precisament, en les famoses caricatures de Mahoma publicades pel diari danès *Jyllands-Posten*, on el profeta de l'islam era dibuixat tocant per un turbant del qual sortia una metxa explosiva. Evidentment, el dibuix -per sobre d'altres judicis- no diu res ni de l'islam ni dels musulmans. Però sí que ho diu gairebé tot d'un imaginari occidental netament islamòfob i que s'ha convertit, en els últims vuit anys, en un dels fonaments i de les justificacions per la violació dels Drets Humans en unes societats que presumeixen de posseir les seves essències. Les di-

Moment de la presentació a la Facultat de Lletres de la Universitat de Barcelona del llibre crític amb les detencions

"coses que no sabem que no sabem" i que, segons ell, constitueixen "la principal amenaça del terrorisme global". Davant l'evidència que no podem fer res per saber el que no sabem sobre els mals que ens assetgen, l'única resposta possible és el pànic generalitzat.

Ara bé, per indeterminada que resulti, aquesta sensació de pànic existencial necessita una projecció que canalitzi l'ansietat, infongui

sentit i adquireixi -per això mateix- capacitat mobilitzadora. L'objectiu de la literatura propagandística produïda pels centres d'*expertise* i difosa a través dels mitjans de comunicació -una literatura dissenyada per influir sobre el polític i el legislador- és justament la configuració d'aquest cos nociu i la preparació més o menys cuidada d'un enemic -alhora exterior i interior-. La relació d'aquest enemic amb els individus reals que suposada-

ment retrata ha d'importar menys que la seva capacitat de ser responsabilitzat. D'aquesta manera -i alimentat pels tòpics de l'orientalisme més ranci-, cristal·litza un objecte imaginari dissenyat com a contrapart negativa de les virtuts civilitzadores que ens atribuïm. Una veritable encarnació del mal, un "islam mediàtic" que, com senyalava Deltombe, és menys reflex d'un hipotètic "islam real" que el mirall invertit de la nostra pròpia societat, el producte d'un conjunt de relacions de força que, encara avui, marquen -sens dubte- l'ordre hegemònic de les representacions (T. Deltombe, *L'Islam imaginaire. La construction médiatique de l'islamophobie en France, 1975-2005*, La Découverte, París, 2005). Per subratllar algunes de les característiques d'aquest "islam imaginari" que campa pels seus respectes -sostingut sobre un aparell acadèmic i mediàtic imponent- podem destacar que és evanescent (apareix i desapareix dels mitjans a un ritme vertiginós), parcial (es percep únicament a través dels problemes que aparentment suscita: rituals molestos, olors desagradables, opinions retrògrades...), homogeni (proporciona una identitat nuclear que supera les barreres ètniques, lingüístiques i nacionals), irremediament comunitarista (l'individu queda aixafat pel pes d'un col·lectiu aferrat a una religiositat compartida) i, per suposat, està indissolublement lligat a la violència (terrorista, en aquest cas).

Rastros de Dixan, Islamofòbia i construcció del enemic en la era post-11S

Virus Editorial, 2009.
Autors: Abdennur Prado, Albert Martínez, Alberto López Bargados, Benet Salellas, David Fernández, Iñaki Rivera Beiras, José González Morandi i Sergi Dies.

verses formes que adopta la por a l'islam i la seva deformació i les repercussions del que Abdennur Prado considera la "ideologia dominant" contemporània, són les qüestions que travessen el llibre i el documental que conformen el projecte *Rastros de Dixan. Islamofòbia i construcció del enemic en la era post-11S*. Aquest treball, elaborat entre l'any 2008 i el 2009, és una síntesi de la manera com actua el sistema de terror elaborat des dels atemptats de Nova York i de l'11 de març de Madrid en els camps jurídic, social, cultural, polític o acadèmic. També mostra que no es tracta d'un terror patrimoni de la plebs, sinó que -actualment- bona part de les elits polítiques i universitàries -dels sectors que no només tenen accés a la cultura, sinó que la construeixen i la comparteixen- estan inflamades d'isla-

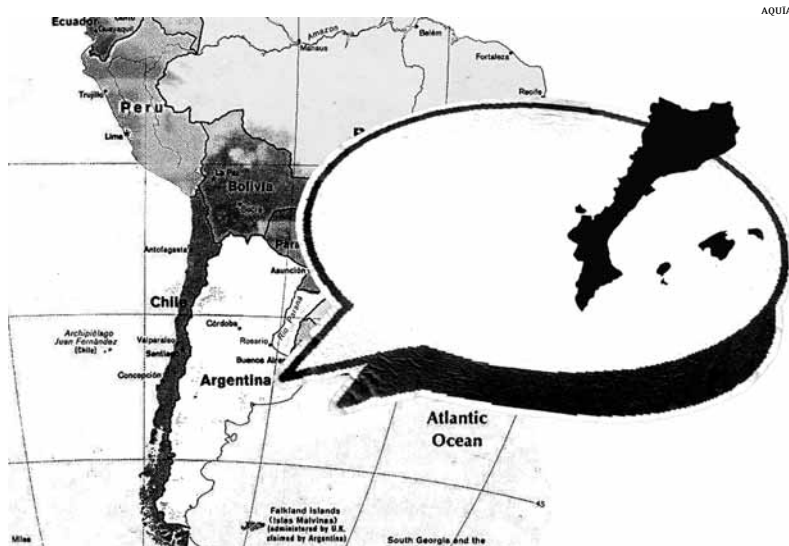
mofofia. A tot això, hi hem d'afegir el paper especial que juga l'aparell judicial en un context de guerra preventiva, pel qual -cada vegada més- les suposicions i les interpretacions juguen un paper més rellevant que els fets i les proves materials. D'altra banda, el documental de José González Morandi i Sergi Dies ofereix el testimoni de primera mà de com es van desenvolupar els esdeveniments des del 19 de gener de 2008 i se centra en el paper devastador dels mitjans de comunicació i en la situació viscuda per les famílies. La imputació i l'estigma social, la impotència provocada per la pràctica suspensió de l'estat de dret per ells i per les seves famílies. En conjunt, un document escrit i audiovisual imprescindible per entendre i aprofundir en les diferents formes i registres de la islamofòbia.

Extracte del llibre *Rastros de Dixan. Islamofòbia i construcció del enemic en la era post 11S*, Virus editorial, 2009.

, impressions

Sebastopol Aikrana • Aprenent d'historiador
opinio@setmanaridirecta.info

La Gran Història i les petites anècdotes

AQUIARA

occidental amb els seus propis estalvis. A la llarga, però, va provocar l'enfonsament del teixit empresarial de l'Alemanya oriental.

L'Ucelay ens va posar com a exemple hipotètic el paper de vàter. En els països comunistes es feia un paper de vàter de qualitat austera -ressec però barat. Hagués pogut, per tant, cobrir una cota de mercat en la nova Alemanya unificada. Però si aquest mateix paper de vàter, per la nova conversió de la moneda, passava a costar el mateix que un paper de vàter fi com la seda, el seu futur seria -va ser- la ruïna. De fet, tot plegat va conduir al desmantellament de la indústria comunista, a un augment de l'atur

Alemanya no hagués durat ni dos dies... La vida, però, és plena de petites anècdotes que no passaran a la Gran Història i que, malgrat tot, em serveixen per qüestionar-me tant triomfalisme. El 1994 vaig estar vivint amb una alemanya. Ella -havia viscut de primera mà tots aquests fets- em va explicar que paral·lelament a aquest moviment massiu -i àmpliament divulgat- de gent del Berlín Est comprant productes occidentals, se'n va donar un altre de menys transitat en direcció contrària: durant una temporada, grups del Berlín Occidental es van dedicar a recollir les televisions, rentadores, estufes i altres electrodomèstics que els seus veïns de l'Est llençaven al carrer. En gran mesura eren immigrants -sobretot turcs i pakistanesos- i alguns okupes. S'ho emportaven cap a casa -per a completar o renovar el parament de la llar- o bé ho venien a mercats de segona mà per a tota aquella gent del Berlín Occidental per a qui comprar-se unes Nike, uns Siemens, uns Telefunken o qualsevol d'aquestes marques, estava fora del seu abast -odel seu desig.

Ara, 20 anys després, segueixen havent-hi, diguem-ne, petites anècdotes del millor i Millet de cada país que embruten el menys entrant a formar part de la Gran Història. Potser per això el destí dels revolucionaris sempre serà forçar la màquina i el destí del professorat davant dels canvis importants, sentir el seu amor professional tocat.

La vida és plena de petites anècdotes que no passaran a la Gran Història i que serveixen per qüestionar tant triomfalisme

en l'Alemanya oriental i es va parlar que més que una reunificació hi havia hagut una annexió. Tot això -aquest novembre fa 20 anys de la caiguda del mur- forma part de la Gran Història i és l'inici del triomf del mite que el capitalisme és el menys pitjor dels sistemes possibles.

Jo, la veritat, no sé què pensar. Tinc clar que sota el règim comunista de la República Democràtica

L'altre dia vaig tornar a veure *La vida de los otros*. Una pel·lícula excepcional sobre el terror de l'Stasi (els serveis secrets de la República Democràtica Alemanya). En veure-la, vaig recordar una de les poques classes d'història contemporània a la qual va valer la pena assistir-hi quan era a la universitat. Devia de ser l'any 1993 i el professorat que en aquells moments l'impartia encara no s'havia refet de la caiguda del mur de Berlín. Per un costat -m'hauria passat a mi si m'hi hagués dedicat- devien tenir l'amor professional

tocat; cap sociòleg, cap historiador, cap economista, cap marxista, cap liberal havia pogut preveure la caiguda del bloc soviètic. Per l'altre, feien el que podien per adaptar els seus esquemes mentals a la nova realitat del moment.

En aquell període d'ensenyament desorientat recordo una classe clarificadora: es va parlar de la reunificació alemanya i del paper de vàter. Em va interessar perquè encara guardava a la retina les imatges televisives de les multituds del Berlín Oriental saltant per sobre del mur, abraçant-se en una

gran festa i entrant, amb ulla desorbitats, als supermercats del Berlín Occidental. El mestre, l'Ucelay Da Cal, ens va explicar que per donar resposta a aquest nou allau de població amb ganes de consumir s'havia adoptat la mesura d'equiparar les dues monedes del país: un marc de l'Alemanya excomunista ara equivaldria a un marc de l'Alemanya occidental. Inflar el valor del marc excomunista va fer que, en un primer moment, la gent afamada de Nike, Siemens, Telefunken i altres marques pogués comprar els productes de l'Alemanya

Esther Vivas • Autora del llibre 'El campo al plato'
opinio@setmanaridirecta.info

El clima no és una mercaderia

La crisi climàtica és avui una realitat innegable. Segons el Panell Internacional Sobre Canvi climàtic (IPCC), la temperatura global ha augmentat, entre 1906 i 2005, un 0,74°C de mitja i en els darrers 50 anys aquesta pujada ha doblat pràcticament la dels 100 anteriors.

La lògica del sistema capitalista, que avantposa els interessos privats als béns públics i comunitaris i al respecte al medi ambient, és el màxim responsable d'aquesta situació límit. Un model productivista, basat en l'ús intensiu de recursos fòssils altament contaminants, explotació sistemàtica de la terra i vulneració dels drets econòmics i socials. Un model que ens ha conduït a una crisi financera,

energètica, social, alimentària i climàtica, sense precedents.

Les "solucions" que s'estan aplicant per sortir de l'actual crisi van en una direcció procapitalista. Front la bancarrota de l'economia: més ajuts a l'empresa privada i als bancs, mentre el número d'aturats no para d'augmentar. Front la fam al món: s'aposta per una nova revolució verda, més transgènics i agricultura intensiva, mentre la dificultat per accedir als aliments continua i el número de persones que passen gana no para de créixer. Front al canvi climàtic es promou un "capitalisme verd": els agrocombustibles, la comercialització amb els drets d'emissions..., mentre el planeta continua escalfant-se. En definitiva,

Front al canvi climàtic es promou un 'capitalisme verd': els agrocombustibles, la comercialització amb els drets d'emissions..., mentre el planeta continua escalfant-se

ens volen fer creure que les solucions a la "gran crisi" passen per intensificar, precisament, aquelles polítiques que ens han conduït a la mateixa.

Aquests dies Barcelona acull la reunió de les Nacions Unides sobre Canvi Climàtic, prèvia a la cimera de Copenhaguen (COP 15) on s'ha de revisar l'actual protocol de Kyoto i on tot apunta a un previsible fracàs de les negociacions. Els interessos empresarials, en connivència amb els governamentals, primen per sobre la voluntat de reduir els gasos d'efecte hivernacle i per acabar amb el canvi climàtic.

Front aquesta situació, cal exigir reduccions dràstiques, obligatòries i proporcionals. Els països del Nord són els que més han de reduir les

emissions en el seu territori i sense recórrer a la compensació per inversions en països tercers. Cal també impulsar un nou model energètic basat en les renovables i un sistema de mobilitat sostenible partint del transport terrestre i de caràcter públic, la vegada que cal una reforma radical dels Mecanismes de Desenvolupament Net.

Tot això i més és el que reivindicava la campanya "El clima no està en venda", integrada per un ampli ventall d'associacions ecologistes, en defensa del territori, cooperatives de consum, sindicats, ONG... Perquè no es pot seguir comercialitzant amb el planeta. La vida, els aliments, la salut, la terra, l'educació i el clima no són una mercaderia.

Ramon Piqué · Professor universitari
opinio@setmanaridirecta.info

A propòsit de Fivaller Seras

El 27 d'abril moria a Buenos Aires en Fivaller Seras. Tenia 79 anys i havia nascut a l'Argentina. No va ser fins als 50 anys que va venir per primer vegada a Catalunya, tot i que ell es definia com a argentí de naixement i català d'esperit. No es pot parlar de Fivaller Seras sense fer esment al seu compromís polític amb la independència del nostre país.

L'any 1953, a l'edat de 23 anys, juntament amb d'altres catalans de l'Argentina, funda el Grup Joventut com a alternativa al viratge desmobilitzador que el Casal Català de Buenos Aires havia empès amb posterioritat a la guerra. En el seu manifest fundacio-

La llavor sempre germina, ressorgeix, encara que sigui en moviments petits, grups resistents que un dia o altre fructifiquen

nal es fa esment, de manera inequívoca, que la "nació catalana té el dret inalienable a ésser considerada com a tal dintre el concert de les nacions europees", tot criticant la "paròdia d'autonomia que gaudí durant el temps de l'última República Espanyola". Aquell text també recollia que no reconeixien "autoritat legal a la representació de cap dels partits polítics constituïts ni a cap organisme governatiu del que avui existeixen a l'exili". Conseqüentment a aquestes paraules, el Grup Joventut va mostrar

el seu desacord amb el nomenament de Josep Tarradellas com a president de la Generalitat a l'exili l'any 1954, tot apuntant que les "institucions republicanes havien caducat, que eren un niu de discòrdies i d'interessos poc patriòtics i calia fer foc nou amb les forces de l'interior".

L'acció del grup se centrà en el vessant de la divulgació de la cultura catalana, mantenint l'esperit de compromís dels catalans que havien format el Comitè Llibertat en els anys anteriors a la guerra. Fivaller Seras va ser el delegat del Front Nacional de Catalunya i va tenir per contacte a Europa el pintor i militant independentista Manuel Viusà. L'any 1959 membres del Grup Joventut s'enfronten a Tarradellas en una reunió privada a Buenos Aires, trobada en la qual pretenia guanyar-se el suport d'aquell grup de joves. Aquell mateix any, i en un altre ordre de coses, el grup enviava una carta de felicitació a Fidel Castro pel triomf sobre la dictadura de Fulgencio Batista. El seu compromís de lluita també ho va ser en el seu vessant social, a través de la seva militància en el partit socialista argentí.

Fivaller Seras, juntament amb d'altres catalans de l'Argentina van fundar l'any 1966 l'Obra Cultural Catalana, sempre al marge de la dinàmica del Casal Català de Buenos Aires, ja que entenien l'acció dels catalans a l'exterior sobretot com una acció de compromís amb la independència dels Països Catalans. Aquells joves independentistes van esdevenir vells combatents fidels a una causa que sempre van considerar seva. Aquells vells combatents són part de la història del nostre país català i en la memòria del nostre país cal trobar un racó per noms com Jordi

Arbonès, Jaume Garriga, Fivaller Seras, Núria Seras, Eudald Vidal i Blanca Lorenzo com a exemples de generositat i de fidelitat a una lluita.

Evocar aquestes persones no és parlar del passat, ans al contrari, alguns d'ells, malgrat l'edat, continuen avui dia amb el testimoni de lluita que van adquirir aquells joves independentistes del Grup Joventut i del Comitè Llibertat a través de l'Obra Cultural Catalana a Buenos Aires. Pocs dies després de la seva mort apareixia una biografia de Fivaller Seras, intitulada *Catalans a Buenos Aires* editat per Pagès Editors, que ell no va arribar a veure publicada. Les

Evocar aquestes persones no és parlar del passat, ja que alguns d'ells continuen amb el testimoni de lluita

seves darreres paraules són una lliçó de compromís per a totes i tots nosaltres: "La meua il·lusió, naturalment, és assolir una independència

nacional. Ho veig, però difícil, per moltes raons, prou conegudes i en què no val la pena estendre'm ara. De tota manera no puc perdre l'esperança, perquè la llavor sempre germina, en una banda o una altra, sempre ressorgeix, encara que sigui en moviments petits, grups resistents que un dia o altre fructifiquen, de vegades amb una empremta imprevisible".

Fivaller Seras no va viure el referèndum celebrat a Arenys de Munt sobre la independència, però sens dubte, esdeveniments com aquest són fruit de les llavors de moltes persones anònimes que, com ell, van sembrar al llarg de la seva vida.

Eva Fernández · Presidenta de la FAVB
opinio@setmanaridirecta.info

No s'han de robar melons, s'han de robar milions...

Des que hem començat el nou curs, hem pogut apreciar com els mitjans de premsa escrita han fet un viratge cap a les posicions generadores d'alarma social i d'estigmatització de la pobresa que abans preconitzava en exclusiva *La Vanguardia*. El País es va estrenar amb el famós reportatge que criminalitzava la prostitució i *El Periòdic* competeix en aquesta cursa posant l'accent en l'augment dels furtus. Sembla que atiar la bandera de la llei i l'ordre ven més diaris, sembla també que les línies editorials dels mitjans conflueixen perillosament vers les postures més reaccionàries.

El furt és, per definició, una sotstracció que no supera els 400 euros. És a dir, quan parlem de furtus estem parlant de delictes de petita quantia. A Barcelona, en són víctimes fonamentalment botigues o particulars a partir de distraccions.

Afortunadament, no proliferen robatoris amb intimidació. Tal com era d'esperar, en esclarir la crisi econòmica aquest delictes, els furtus, s'han incrementat.

L'Ajuntament de Barcelona ha proposat com a mesura "imaginativa" que es dicti una ordre d'allunyament de les persones que cometen furtus i són reincidents en eixos i centres comercials... A Barcelona, la millor botiga del món, els jutges tindran una mica de feina per a determinar els límits difusos d'una mesura tan innovadora. A més, si se'ls troba en els espais prohibits se'ls posarà una multa que pot arribar als 2.000 euros. Tenint present que es tracta de persones que "es declaren" insolvents, (possiblement perquè tenen el mal gust de ser pobres) la multa és quasi una incitació al delictes. Fonts jurídiques propugnen arrestos curts o l'expulsió del país (excepte,

Entretant, els grans lladres confessos, com Fèlix Millet, gaudeixen d'un tracte exquisit i, aquest fet, sí que ens genera una gran alarma. Ja sabíem que el mite de la igualtat d'oportunitats era això, un mite

és clar, en el cas dels autòctons). Saura es reuneix "en secret" amb Rubalcaba per agilitzar l'expulsió dels delinqüents multireincidents. Mafiosos, especuladors... pensaran els innocents lectors lectors: no! S'expulsarà el o la furtadora que reincideixi, tot i que alguns, per cert, provenen de països de la Unió Europea com Romania, ciutadans que, per pobres, no veiem com a europeus. Cal tenir present, però, que en el rànquing de furtadors reincidents els primers llocs són per a la població autòctona.

Certament, ens preocupa que la persona gran que va a cobrar la seva pensió o la venedora o venedor de cupons siguin atracats, però les mesures repressives a qui menys poden protegir és, precisament, a aquests sectors. Allò realment innovador seria que, davant la proliferació de petits delictes, s'analtzessin les causes. Per exem-

ple, trobem a faltar un mapa dels barris més afectats perquè, així, potser entendríem que hi ha dinàmiques comunitàries que actuen com a elements de protecció de les persones més febles i sabríem com promoure-les. També trobem a faltar polítiques socials decidides per fer front a la crisi. O mesures penals alternatives que realment fossin afavoridores de nous camins i no enteses des de la humiliació o el càstig..

Entretant, els grans lladres confessos, com Fèlix Millet, gaudeixen d'un tracte exquisit i, això, sí que ens genera una gran alarma. Ja sabíem que el mite de la igualtat d'oportunitats era això, un mite, però pensàvem que els calia mantenir les formes perquè necessitaven un mínim de legitimitat democràtica. Què fa que ara no faci falta dissimular la política de *canya al pobre* i comprensió amb el ric?

EDITORIAL

Islamofòbia, la por i la raó d'estat

La islamofòbia ha esdevingut -de fa massa temps- dels paranys que expressen la metastasi de l'embogida política antiterrorista, les dinàmiques del nou control social, l'enginyeria de l'enemic interior i la implosió de la cultura ultrasecuritària de la por. I casa nostra no ha estat al marge de la guerra global preventiva decretada per Bush. El gener de 2008, els quioscos catalans van acollir la portada més infame del periodisme oficial des de fa anys: *El Periòdic* va dir que el suposat i mai demostrat 19-G s'emmarcava en l'estela dels atemptats de l'11-S, l'11-M i el 7-J. Pocs dies després, però, *The Guardian* ja publicava que els "sis suïcides fugits" eren homes de Musharraf, Scotland Yard negava tota credibilitat i els explosius i les armes no apareixen. Però la torre s'havia fet tan alta que calia mantenir-la, tot i que s'ensorrava. Fins i tot Joan Delort, cervell gris dels Mossos d'Esquadra, ho reconeixia al vídeo *11 del Raval*. I de sobte, es va fer el silenci.

Des d'aleshores, el Raval s'ha vist sacsejat per nombroses operacions del mateix tipus, cada cop més espúries i inconsistents. En hem acostumat a sentir que s'ha desarticulat una nova cèl·lula d'Al-Qaida al Raval de bon matí i a anar-nos-en a dormir amb un desmentit total. D'aquesta lògica implícita de l'abús sense embuts, de l'ombra estesa de sospita permanent contra tota una comunitat decretada pel poder, en donen fe l'empresonament injust d'11 veïns del Raval, segrestats per la sinistra raó d'Estat i per la incapacitat de reconèixer en públic allò que es diu en privat. Joan Rangel, o el mateix Rubalcaba, fa temps que admeten errors a porta tancada. Però la lògica policial i militar, que creix i s'expandeix sense proves via Audiència Nacional, mana i s'imposa. Ho va dir i fins tot Joan Saura, precisament arran de les detencions del Raval: "Milor per excés que per defecte". L'única (o posició possible és dir les coses pel seu nom: islamofòbia.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Testimonis darrere el mur

Patricia Lafuente
directa@setmanaridirecta.info

L'Espurna, un col·lectiu juvenil de Santa Coloma, va organitzar la projecció del documental *Borrados del mapa*, un testimoni brutal del conflicte palestino-israelià que trenca amb el silenci que envolta els fets ocorreguts l'hivern passat a la franja de Gaza. Aquest document hauria de ser classificat com una prova irrefutable en un judici de crims contra la humanitat, però ens trobem a Santa Coloma i no al Tribunal Penal Internacional i se'ns mostren els fets a nosaltres i no a un jutge.

S'apaguen els llums. Durant els següents 52 minuts observem pares amb els seus fills víctimes de bombardejos; com cauen les bombes sobre escoles de les Nacions Unides, sobre hospitals, sobre edificis públics; com dos nois identificats amb armilles de la

mitja lluna roja i una llitera reben trets d'uns franc tiradors quan es disposen a recollir un mort; com els nens juguen amb restes de fòsfor blanc (material prohibit per les convencions de Ginebra) que Israel ha llençat des de darrere el mur; com el magatzem amb les reserves d'alimentació de les Nacions Unides crema; com una nena explica amb veu adulta com cauen les bombes i demana a Déu morir màrtir, i com tants altres còms absurds, irracionals, crus, bèsties que vam poder viure-veure.

Ens trobàvem tan propers a la injustícia, a l'absurditat d'una guerra, d'un atac sense sentit, que hauria de ser complicat mantenir-se en la ignorància i en el silenci. Però, passats els 52 minuts, vam caure en aquest silenci, ningú d'aquella petita sala sabia com encarar-viure la realitat palestina.

L'Alberto Arce -autor del documental, que va tenir la fermesa

d'armar-se amb una càmera i gravar per acabar amb la impunitat d'Israel- i en Mohamed -protagonista del documental, per qui la realitat de Gaza és la seva vida- van trencar el silenci incòmode de la sala. Pregunta rere pregunta, va escliar-se per què és injusta la situació del projecte d'ocupació de Palestina per part d'Israel i dels moviments sionistes del món, així com la responsabilitat de la comunitat internacional, el paper de les organitzacions polítiques palestines, la tragèdia humana que es viu i el gradual augment del fanatisme religiós jueu i musulmà.

Però, un cop apagats els llums de la sala definitivament, què? Marxem a casa en silenci?

Com diuen al documental: la injustícia no sobreviurà, potser si aconseguim no restar en silenci podem fer quelcom per crear aquesta nova realitat a Palestina, una realitat justa.

COM S'HA FET

Aquesta setmana inagurem el facebook de la DIRECTA. Hi podeu accedir a través de la direcció www.facebook.com/Directa. En aquesta pàgina web, que ja surt amb més de 700 admiradores i amb gairebé 35 punts de qualitat de continguts, hi trobareu informació actualitzada referent al setmanari i anuncis de les activitats que anem fent.

També cal dir, per qui en cara no ho sàpiga, que tenim el bloc d'I+D, on trobareu informació sobre el procés de fusió de la DIRECTA amb *Illacrua*, que es farà efectiu a partir del gener de l'any 2010. La direcció del bloc és: <http://imesd.wordpress.com>.

Finalment, comentar que, aquest curs, la DIRECTA serà present a 25 biblioteques de la Xarxa de Biblioteques de la Generalitat de Catalunya. Us animem a demanar la DIRECTA a la biblioteca del vostre poble o barri.

Fins la propera setmana!

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Redacció Barcelona
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

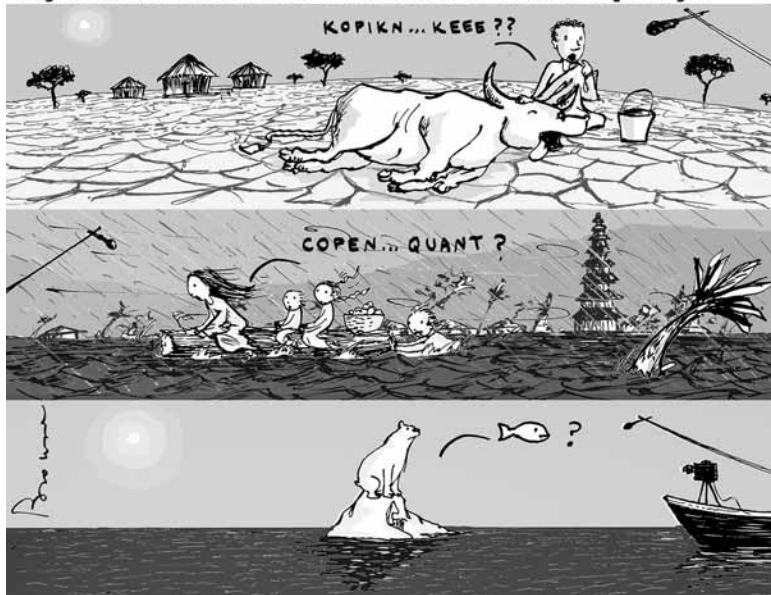
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc i el gitano*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

EL RACÓ IL·LUSTRAT

Algunes reaccions al món abans de la cimera de Copenhagen

BROWNE

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. A LA CANTONADA

ECONOMIA

Els pobres venen barat

Guillem Fernández Evangelista. Economista

Ara farà un any, Barack Obama va incloure al seu equip d'assessors el famós economista Lawrence Summers. Aquest és fill de dos economistes i nebot de dos premis Nobel d'Economia. Als 28 anys, ja donava classes a la Universitat de Harvard. Durant els anys vuitanta, va ser assessor econòmic de Ronald Regan i, als noranta, va ser vicepresident d'Assumptes Econòmics del Banc Mundial i va formar part de l'administració de Bill Clinton com a subsecretari del Tresor. Quan va guanyar George Bush, va tornar a l'àmbit acadèmic i va ser president de la Universitat de Harvard. Doncs bé, aquest personatge que marca línia sobre les decisions econòmiques del govern Obama es va fer famós l'any 1992 per suggerir, mentre treballava al Banc Mundial, que els anomenats països desenvolupats exportessin residus tòxics als països empobrits. Summers es basava en el següent raonament: "La contaminació perjudicial per la salut hauria de ser atribuïda al país amb el cost més baix, és a dir, aquell on els salaris són més baixos".

L'estratègia del capitalisme és crear mercats allà on no existeixen i, en el cas del medi ambient, és un dels espais més temptadors. Per exemple, amb les emissions de CO₂ (un tema sobre el qual encara dura el drama i que es debatrà a Copenhaguen el 12 i 13 de desembre), a la Címera de Rio de l'any 92 ja es proposava la creació d'uns drets de propietat comercialitzables, repartits per igual entre tota la humanitat. Probablement, si fóssim pobres, vendríem els nostres drets d'emissió i això voldria dir que els més rics comprarien les emissions de CO₂ dels més pobres. I si, a més, els pobres competíssim entre nosaltres per vendre-les, les vendríem barates. Passa el mateix amb els anomenats *mercats d'aigua*. La construcció d'embassaments o els transvasaments poden generar *drets de propietat* sobre l'aigua que normalment beneficien l'administració o les empreses concessionàries.

En aquest sentit, podem identificar sempre una mateixa estratègia capitalista. En primer lloc, partir de la base que el mercat és la solució i, per tant, si no existeix, s'ha de crear (sobre qualsevol cosa, ja sigui l'aire, l'aigua o les activitats quotidianes de les persones). En segon lloc, per poder negociar, han d'existir elements comercialitzables definits com a drets de propietat i, en tercer lloc, s'han de poder valorar aquests béns econòmicament per poder compensar qualsevol pèrdua de satisfacció. Un cop creada i protegida l'estructura el marc, és qüestió de temps que s'apliqui el que s'ha anomenat *regla de Lawrence Summers*: els pobres venen barat.

Però la qüestió sempre és la mateixa. Al mercat, només compten les demandes solvents, les que poden pagar. I la nostra de pagar anirà en funció de quin és el nostre poder adquisitiu. En el cas que citava Summers dels residus tòxics, significaria que els pobres rebran sempre més impactes ambientals que els rics, però bàsicament perquè es veuen forçats a vendre barata la seva salut. Com als barris propers a les centrals nuclears del Camp de Tarragona.

Tot i això, cal tenir present que el mercat es descol·loca quan no actuem com a consumidors i esdevinem persones o comunitats amb valors, principis o drets. És per això que sempre que es parla de drets econòmics, socials, ambientals i culturals es relativitza i, tant l'administració com el mercat, miren cap a una altra banda. Potser per això aquests drets han de ser la base del discurs dels moviments socials. Però, si evitem les sortides individuals i apostem per les col·lectives, potser els pobres no vendrem. I encara menys barat. I, si podem, trenquem la baralla.

. EL CIGALÓ

"Una bleda ha de ser una bleda"

Avui dia, a casa nostra, ser pagès –amb 32 anys– pot semblar estrany. Si, a més, hi afegim el fet de cultivar ecològicament i fer-ho al Baix Llobregat, podríem dir que estem parlant d'una espècie en perill d'extinció. Parlem amb en Pep Mas, de Cal Mas, l'única finca de Martorell que viu al 100% de la pagesia.

Xavi Miquel

Per què vas decidir dedicar-te a la pagesia?

Decidir, tampoc no ho vaig decidir. Al principi m'ho van imposar una mica. Quan tenia quinze o setze anys em deien d'anar a collir préssecs o cireres a l'estiu i la veritat és que no m'agradava gens. Però, un cop acabada l'escola, vaig anar a un centre de capacitació agrària, per fer d'enginyer agrònom. Quan vaig acabar, em vaig posar a treballar al camp i, a còpia dels anys, doncs, mira... Ara, si no ho fes, ho trobaria a faltar. És una cosa que porto a dins. És com un sentiment, és més això que no pas rendible.

Per què et vas passar a l'agricultura ecològica?

Abans fèiem agricultura convencional i la veritat és que he vist moltes coses. Amb els productes químics castigues molt la terra. Jo vull tenir una terra sana i vendre el producte tal com és. Una bleda ha de ser una bleda, no pots modificar-la amb productes químics. Vendre sa és el més important. Amb el gust es nota molt i fer ecològic és molt gratificant.

A què dediques el teu temps lliure?

Tinc poc temps, però l'aprofito molt bé. M'agrada estar amb la família, tinc una nena de nou mesos. També corro en moto, faig el campionat d'Espanya d'Enduro i faig windsurf. Són les meves tres passions.

Envie les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

La ineptitud facilita l'especulació

Màrius Viella,
La Bisbal d'Empordà

Ja ha arribat l'hora tan esperada dels especuladors del totxo. L'inepte del president del govern espanyol, senyor Zapatero, va abocar la guardiola a disposició de la banca perquè aquesta pogués solucionar els seus problemes i va deixar els ciutadans hipotecats, amb el greu problema del finançament i, la majoria, havent perdut la il·lusió de la seva vida, un habitatge. Però el pitjor de tot és a punt de produir-se, amb la gran oferta d'habitatges dels bancs, que ofereixen facilitats a l'especulació i al diner negre per invertir i posen els habitatges al mercat de lloguer –perquè molts dels perjudicats, després d'haver perdut els diners i el pis, no tindran més remei que pagar un lloguer–, gràcies a la decisió demencial de Zapatero. Això ja es veia venir.

M'agradaria saber quina seria l'alternativa per governar aquest país si en els propers comicis guanyés l'abstenció per majoria absoluta. Proposo no anar a votar.

Quan hom escolta el govern fent apologia dels nous reptes per impulsar noves vies en el món de la industrialització i del comerç i per combatre la proliferació de la crisi i, després, comprova que la inversió i la protecció van encarrilades a afavorir el mateix sistema que ha portat a la situació actual, crec que els ciutadans de bona fe ens hauríem de plantejar la creació del Partit de l'Abstenció i intentar plantar cara al gran repte de la corrupció i de l'especulació que constreny tota la societat. Però no s'aconseguirà res si no es fa una neteja general a totes les institucions: fer una bona selecció d'aquests ens i eliminar tot allò que només escombrar cap a casa seva. L'Estat Major del govern, fa pocs dies, va voler donar una imatge de pulcritud i va fer

públic el patrimoni de cadascun dels seus membres (que poca gent es creu), però no va dir què tenien quan van entrar al govern, cosa que –en aquests moments– seria molt interessant de saber. Caldria fer un seguiment de determinats membres, tant dels que governen ara com dels qui ho van fer durant els 30 anys de l'actual i feble democràcia.

Els lloguers puguen i els polítics s'ho miren

Oriol Carreras,
Barcelona

La setmana passada vaig veure, al programa del Cuni, com la ministra d'Espanyola d'Habitatge deia que posarien en marxa tot un seguit de mesures legals per protegir els pobres propietaris que tenen pisos de lloguer quan el llogater no paga quan toca. Una vergonya!

L'Estat espanyol és el país de la Unió Europea on hi ha més pisos de compra. Més aviat, és el país on la proporció de compra-lloguer és inversament proporcional a la de qualsevol altre país europeu. Aquí, el lloguer no es promociona, sembla que es castigui. I amb mesures com les que va anunciar la ministra, la meua teoria pren més força.

Mentre diuen que el preu de compra dels pisos baixa, dels lloguers no para de pujar. I el lloguer continua sense promocionar-se, sense rebre ajudes (ara diuen que és un problema informàtic, no?). No hi ha mesures per protegir els llogaters. En canvi, els propietaris poden dormir tranquils. Si jo deixo de pagar un mes el lloguer, em poden fotre al carrer o, si el propietari té un fill que algun dia vol que visqui a casa meua, també em pot fotre al carrer o fer-me

un contracte de dos anys. Ara bé, peta una canonada, l'escala fa fàstic, el veí de dalt té humitats, la instal·lació elèctrica és obsoleta o em veig obligat a fer obres perquè, si no, em neguen el gas... I en tots aquests casos, troco el propietari i es fa l'orni. No tinc cap dret. La llei està feta pels rics i per als rics. I la ministra calla.

Alternatives al consum

Lluís Sánchez,
Premià de Mar

Fa molt de temps que sento parlar del consum responsable i hi estic totalment d'acord. Però crec que no és tan fàcil de dur a terme per tothom. Un exemple són les cooperatives de consum.

Hi ha moltes persones que tenen salaris ridículs (1.000 euros amb lloguers de 800 és ridícul) i poca cultura de l'estalvi en el consum, per dir-ho d'alguna manera. Com ho hem de fer perquè aquestes persones decideixin anar a comprar els productes a una cooperativa? D'acord, s'estalvien intermediaris i això abarateix el producte, però els preus més justos i el menjar de més qualitat fan que el preu augmenti. Total, com expliquem a algú que és millor que gastí més diners en una cooperativa de consum i en productes més bons que no pas els del supermercat si amb prou feines arriba a final de mes?

No sé com s'ha de fer, però caldria trobar solucions imaginatives i –també– difondre millor les alternatives al consum desmesurat que patim.

Passa el mateix amb les banques ètiques, com ho podem fer perquè algú que és presoner d'un banc ho troqui tot i canvi els diners. No tots som tan valents ni prou valents. No tothom es pot arriscar.

Què hem de fer i com?

, així està el pati

Protesta massiva en defensa
de l'empresa Lear | PÀG. 12

Manifestació contra la
patronal a Sant Boi | PÀG. 13

Consulta popular per l'ús del
teatre Princesa | PÀG. 16

El 'sopar del pobre' davant el
banquet empresarial | PÀG. 18

BARCELONA · LA TROBADA PRÈVIA A LA CIMERA DEL CANVI CLIMÀTIC DE COPENHAGUEN ARRENCA ENMIG DE PROTESTES

Zapatero ha destinat 500 vegades més diners a salvar el sistema financer que a la lluita contra el canvi climàtic

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Durant la inauguració de la trobada prèvia a la cimera sobre el canvi climàtic de Copenhaguen que se celebra a Barcelona des del 2 de novembre, la vicepresidenta del govern espanyol, Maria Teresa Fernández de la Vega, va anunciar als quatre vents i amb grandiloqüència que l'Estat espanyol afegirà 100 milions d'euros fins al mandat de l'any 2012 amb l'objectiu de lluitar contra els efectes i les causes del canvi climàtic. Com a xifra, probablement, no diu res, però, si la comparem amb d'altres partides econòmiques aprovades recentment pel govern, veurem la importància que dona l'executiu a la sostenibilitat del planeta. Sense anar més lluny, la tardor de 2008, el govern Zapatero

L'Estat espanyol només afegirà 100 milions d'euros a les partides destinades a lluitar contra el canvi climàtic

va aprovar una dotació extraordinària de 50.000 milions d'euros per salvar l'estabilitat dels bancs i les caixes. En resum, que la lluita contra el canvi climàtic suposa el 0,2% del percentatge dedicat a mantenir el sistema financer capitalista. Amb la paradoxa que la salvaguarda del sistema financer actual, a priori, només beneficia un tant per cent de la població, i, en canvi, l'aturada del progressiu canvi climàtic seria quelcom imprescindible i necessari per tota la humanitat.

La trobada de Barcelona aplega prop de 4.000 delegats i delegades de

Lectura del manifest de la manifestació del 31 d'octubre a Barcelona convocada sota el lema 'El clima no està en venda'

190 països, està organitzada per les Nacions Unides i suposa l'enèsim pas previ a la cimera danesa del mes de desembre, on s'haurà de tancar un acord de la mateixa transcendència que les rondes de Rio o de Kyoto. Durant aquest any, ja hi ha hagut encontres previs a Shanghai i a Bonn, amb els seus corresponents trasllats de delegacions. Entre les tres trobades, només en transport aeri, han calgut una seixantena de vols per mobilitzar totes les comitatives, tot i que avui dia la tecnologia permetria que es prenguessin decisions des de la taula de les oficines respectives, sense sortir dels seus països. Precisament, aquest esperit, més orientat de cara a la galeria que no pas al compromís per adoptar decisions taxatives i contundents davant la gravetat del problema, és el que ha portat desenes d'organitzacions catalanes

Protesta del 2 de novembre a Barcelona on es van caricaturitzar els caps d'estat

a conformar la campanya unitària *El clima no està en venda*. En el marc d'aquesta iniciativa popular, s'han generat nombrosos actes divulgatius i reivindicatius al voltant de totes les problemàtiques associades al canvi climàtic i viceversa: model agroalimentari, transport amb combustibles fòssils, energia nuclear, guerres del petroli, equilibri Nord-Sud o l'estat dels oceans. Un dels punts culminants de la campanya va ser la manifestació central que es va celebrar a Barcelona el 31 d'octubre, una marxa que va aplegar 4.000 persones -segons l'organització- i un miler, segons la Guàrdia Urbana. Moltes pancartes, cartells, bicicletes i disfresses es van aplegar durant la marxa, que va respirar d'un discurs contundent contra les polítiques governamentals *light*, destinades a reduir les emissions de CO₂ a escala planetària. Cal recordar que la reducció d'un 20% acordada al protocol de Kyoto finalment ha quedat reduïda a un 5,2%, ja que sempre ha estat lligada a les perspectives de creixement econòmic dels estats. Es tracta d'un peix que es mossega la cua.

Diverses accions sorpresa

El 2 de desembre, en el moment que arrencava la trobada de Barcelona, una desena d'activistes de Greenpeace van desplegar dues grans pancartes a les grúes de la Sagrada Família, on exigien als mandataris del planeta una actuació decidida per salvar el clima de la terra. Altres activistes de Depana van mostrar el seu rebuig a les polítiques oficials amb una performance a les portes de la Fira de Barcelona. La Barcelona va acollir el 3 de novembre una acció que va consistir en acusar de corruptes als empresaris que fan pràctiques de pressió sobre les delegacions. Amb fletxes es va assenyalar als empresaris que van assistir a un sopar de la trobada prèvia a la cimera. També es va recalcar que l'energia hidroelèctrica no és una energia neta, ja que provoca grans danys sobre el medi ambient.

, així està el pati

EL PRAT · ELS MEMBRES DEL CSO REBEN AMENACES, COPS I TACTES ANALS PER PART DELS MOSSOS

La policia desallotja el KOP-Alta Tensió

Directa Baix Llobregat

baixllobregat@setmanaridirecta.info

Es Mossos d'Esquadra van iniciar, el 28 d'octubre, a un quart de 7 del matí, el desallotjament del KOP-Alta Tensió del Prat de Llobregat amb un dispositiu de nou furgonetes d'antidisturbis. Pocs minuts després, es van poder sentir coets a diferents punts de la població i, en poc temps, un grup d'una cinquantena de persones es va concentrar davant l'edifici. La gran majoria d'elles van ser identificades, incloent-hi algunes de les que es dirigien a l'estació de tren per anar cap a la feina. Durant l'operació, es van tallar els carrers del voltant i només es va permetre el trànsit als autobusos públics. Als edificis propers, nombrosos veïns seguïen els fets des de les balconades, després de patir un tall del subministrament elèctric de tota la zona, del qual no van ser avisats. El tall va afectar prop de 318 habitatges. Cinc persones es trobaven encadenades a l'interior del KOP i a la

La zona pateix la incursió de la policia, les ambulàncies i els bombers durant el desallotjament de l'edifici del KOP

318 habitatges de la zona van patir un tall del subministrament elèctric durant l'acció de la policia

teulada. Des del carrer, els Mossos d'Esquadra, armats amb escopetes piloteres, amenaçaven amb disparar-los cada cop que aixecaven el cap per sobre del mur de la teulada. Un dels membres de l'assemblea del KOP va denunciar que "vam haver de suportar diverses amenaces, cops, insults i, alguns, fins i tot tactes anals i genitals". Cap a les 8 del matí, els mossos van fer baixar de la teulada les cinc persones, que no van ser detingudes i van rebre els aplaudiments de les persones concentrades. La participació d'una grua dels bombers en el dispositiu va aixecar protestes per part del grup de persones concentrades, que van recriminar la col·laboració de tres efectius del cos que dirigien la grua des del terra. Uns representants de FECSA-Endesa va entrar a l'edifici per inspeccionar l'estat del generador de llum que funcionava a l'interior -que no havia patit cap desperfecte-, mentre un grup de treballadors de l'empresa d'enderrocs va rodejar l'edifici amb tanques per iniciar la seva destrucció.

Concentració de rebuig davant del consistori

A partir de dos quarts de 8 del vespre del 28 d'octubre, la gent es va anar concentrant a la plaça de la Vila, fins arribar a aplegar prop de 300 persones. Mitjançant un megafon, un manifestant va fer un resum del llarg procés de desallotjament del KOP i va denunciar "el control policial desmesurat" dels dies previs. Un control que ha comportat la identificació de nombroses persones i diverses multes, a més de "la censura i l'intent de silenciar tota mostra de suport per part dels cossos policials i el consis-

Manifestació de rebuig a l'acció policial a les portes de l'Ajuntament del Prat

torí". Mostres d'això, han estat, segons els manifestants, "l'arrencada diària per part de la brigada de neteja de cartells, adhesius i pancartes de suport" o "la denegació de permisos per denunciar el cas", com, per exemple, "la prohibició de sortir amb un cotxe amb megafonia per la població, de col·locar pancartes a les places i carrers, d'enganxar cartells als espais permesos i l'amenaça de denúncia, ja que diverses persones van ser identificades quan repartien una carta al veïnat on s'avisava de la imminència del desallotjament i de les afectacions que els produiria".

Després de l'esclat d'una traca al centre de la plaça, la gent concentrada es va anar acostant a l'edifici de l'ajuntament mentre feien crits de denúncia. Ja davant la porta del consistori, es van viure moments de tensió quan els quatre policies municipals que el custodiaven van demanar reforços insistentment. Les manifestants van poder accedir al vestíbul d'entrada del consistori, que van omplir amb adhesius, manifestos i una pintada que deia *El KOP no oblidat*. Un dels portaveus va comentar que "podíem haver entrat sobradament al consistori, com es va veure, però vam voler evitar les conseqüències repressives que això suposaria per

tots els concentrats i no vam anar més enllà". Els antidisturbis dels Mossos d'Esquadra no van trigar a arribar i van fer dos cordons per allunyar la gent concentrada al carrer i a l'interior de l'edifici. Pocs minuts després, les concentrades es van dirigir fins a les portes del KOP-Alta Tensió, on es van desmuntar part de les tanques que l'envoltaven i es va pintar la façana amb diversos lemes en defensa dels espais alliberats i contra els desallotjaments. Després de la lectura d'un manifest, la concentració es va donar per desconvocada.

Els membres del KOP continuaran les seves activitats

Un dia després del desallotjament, part de l'espai havia estat enderrocat i només es van mantenir les façanes que l'envoltaven i la zona de la kafeta. En una carta distribuïda al veïnat, els ocupants havien alertat del perill que suposava el desmantellament de les teulades sense que s'hagin pres les mesures de seguretat adients, ja que les cobertes són d'uralita i, per tant, estan fetes amb amiant i desprenen un material cancerigen. L'assemblea del KOP continuarà reunint-se a la seu del sindicat de la CNT. Els diversos col·lectius

que participaven de l'espai es repariran entre la nova ubicació i d'altres espais d'entitats de la població. Coincidint amb el ple municipal, la cooperativa d'aliments Cals karxofa (un dels col·lectius ubicats al KOP) farà el proper repartiment de les seves comandes, el 4 de novembre a la tarda, davant del consistori per denunciar la pèrdua de l'espai.

Citacions judicials i càrrecs

El dia després del desallotjament, les cinc persones que es trobaven a l'interior de l'espai en el moment de l'entrada de la policia van ser citades a declarar a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de la població, acusades dels càrrecs de resistència i desobediència. A les dues de la matinada, totes cinc van ser alliberades.

Les cinc persones que estaven a l'interior de l'edifici en el moment del desallotjament estan acusades de resistència i desobediència

D'altra banda, els Mossos d'Esquadra han denunciat tres persones per una falta de "desconsideracions a l'autoritat", que, segons sembla, s'hauria produït durant la nit del dia 28 d'octubre, quan un grup de més de 20 policies vestits de paisà, Guàrdia Urbana i Mossos d'Esquadra, van voler identificar-los quan sortien de sopar. Una de les persones, que va patir un atac d'ansietat durant els fets, va ser detinguda i conduïda al CAP Ramona Via i va passar un total de dues nits a la comissaria acusada d'atemptat i danys.

GIRONA · MILITARISME

Unes maniobres de l'exèrcit provoquen dos focs a l'Empordà

Directa Girona

girona@setmanaridirecta.info

Les maniobres de l'exèrcit espanyol desenvolupades al voltant de la base militar de Sant Climent Sescebes van provocar dos incendis forestals la setmana passada. Les maniobres es van dur a terme amb foc real, tot i la sequera i la tramuntana que afectava la zona, condicions que en desaconsellaven l'exercici, tal com denunciava la CUP Figueres en un comunicat. En aquest sentit, el cos d'Agents Rurals ha aixecat una acta per investigar els fets i comprovar si hi va haver negligència, ja que, segons el cos de bombers, "un dels focs va afectar prop de 9,5 hectàrees de bosc". A més a més, l'espai afectat -prop del poble de Vilartolí- és considerat d'alt valor ecològic per les espècies de vertebrats amenaçades que hi habiten i està situat a menys de 500 metres de diverses zones protegides per la Unió Europea. Des de la CUP es demana al Departament de Medi Ambient que executi la sanció prevista per aquests casos, per la gran quantitat d'incendis que s'han ocasionat durant els darrers anys arran de l'activitat dels militars. La CUP també diu que "no pot ser que comportaments que són fortament castigats quan els protagonitza qualsevol particular, siguin minimitzats quan els comet l'exèrcit".

GIRONA · LLUITA

Una acció crida contra el paper propagandístic de la Fundació Príncep de Girona

Directa Girona

girona@setmanaridirecta.info

Unes 50 persones es van concentrar el 31 d'octubre per denunciar la funció divulgadora de la monarquia que té la Fundació Príncep de Girona. Aquesta entitat, creada el mes de març passat a la ciutat de Girona per diversos agents econòmics, com la Cambra de Comerç, la Caixa Girona o La Caixa, "té l'objectiu de promocionar activitats socials", segons afirmen els seus impulsors. Contràriament, diversos col·lectius antimonàrquics de la ciutat afirmen que la fundació és un simple rentat de cara davant la polèmica que va provocar la primera visita dels reis espanyols a la ciutat i la posterior crema de fotografies dels monarques. Durant la concentració es va recordar la campanya de solidaritat iniciada arran de les imputacions de l'Audiència Nacional espanyola per la crema de fotos. Aquells fets -succés fa un any- van acabar amb la condemna de dos joves a pagar una multa de 2.700 euros i l'absolució de la resta dels acusats que van cremar fotos en solidaritat amb els primers imputats. La concentració va acabar amb un manifest i un concert del grup Moskatell.

, així està el pati

BAIX LLOBREGAT • EL CAS VA SER INVESTIGAT PER UN JUTJAT DE BARCELONA, PERÒ EL MAGISTRAT VA DECIDIR ARXIVAR-LO

'Luigi' va fer pagaments a l'exalcalde d'Esplugues durant els tràmits del Caufec

Luís García Sáez ('Luigi'), el cap de la trama corrupta de Santa Coloma de Gramenet, va adjudicar un sou de l'empresa AGT al que havia estat l'alcalde del municipi fins aleshores, Antonio Pérez Garzón. Un dels directius d'AGT era Carles Sumarroca, que també va comprar nombroses accions del Pla Caufec a través de Teyco. Ho va fer just abans de la requalificació d'aquests terrenys

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

La trama d'enriquiment personal en què hi ha implicats alts dirigents del PSC i CiU es va estenent per tota l'Àrea Metropolitana de Barcelona a mesura que avancen les investigacions. Després de l'empresonament incondicional de l'alcalde de Santa Coloma de Gramenet, Bartomeu Muñoz, del seu regidor d'Urbanisme, Manuel Dobarco, dels exdirigents de CiU Macià Alavedra i Lluís Prenafeta i de l'exdiputat del PSC i empresari immobiliari, Luís García Sáez, la taca ja comença a aflorar a d'altres municipis.

Segons ha pogut saber aquest setmanari, el pla Caufec, un dels plans urbanístics més emblemàtics i controvertits del model expansiu que s'ha imposat durant les dues últimes dècades al Baix Llobregat i el Barcelonès, podria estar submergit dins la trama de corrupció i enriquiment il·legal investigada pel jutge Garzón. El principal cap de l'associació il·licita investigada, Luís García Sáez 'Luigi', va fer pagaments d'entre 300.000 i 400.000 pessetes mensuals durant els anys 1998 i 1999 al que, fins aleshores, havia estat l'alcalde d'Esplugues de Llobregat, Antonio Pérez Garzón. Segons consta a les diligències investigades pel Jutjat d'Instrucció número 14 de Barcelona, aquells pagaments no tenien cap justificació comptable ni laboral i no constava enlloc quin era el concepte pel qual s'efectuaven les retribucions. Casualment, poc abans s'havia procedit a desencallar les negociacions per les requalificacions dels terrenys del pla Caufec, un projecte ideat per Antoni Pérez quan va agafar el timó

Actual panoràmica de les obres del pla Caufec, sota les línies elèctriques que van d'Esplugues a Collserola

L'antic alcalde d'Esplugues, Antonio Pérez, abraça l'actual alcaldessa, Pilar Díaz

de l'urbanisme espluguà a mitjans dels anys 80. Aquestes aportacions sense justificar agafen una nova dimensió després de saber-se que l'empresa AGT estava codirigida per Carles Sumarroca (fundador de CiU). Es dona la circumstància que Sumarroca havia adquirit ac-

cions del pla Caufec, a través de l'empresa Teyco, just abans de la requalificació dels terrenys afectats. Un altre polític que va negociar la tramitació urbanística dels terrenys durant aquelles dates va ser José Fernández, àlies Pepín, dirigent veïnal de Sant Cosme que va in-

gressar a les files d'ICV i va acabar militant al PSC. Després, Pepín ha treballat a la direcció de Sacresa, la principal empresa adjudicatària de les obres del pla Caufec. També va ser rellevant la participació -en nom de FECSA (propietària dels terrenys)- de l'advocat Joan Vives Rodríguez de la Hinojosa, que posteriorment va ser processat per suborn, com a intermediari del jutge Pasqual Estevell -empresonat i condemnat ara fa una dècada arran d'un altre cas de corrupció. Aquestes informacions prenen notable rellevància després de saber-se que la trama de Santa Coloma de Gramenet funcionava precisament a través de comissions il·legals tot just abans d'aprovar-se requalificacions de terrenys que passaven a ser urbanitzables.

Support de Corbacho i Montilla

L'any 1999, Luigi i Pérez Garzón figuraven a la direcció de l'empresa AGT -juntament amb l'històric militant del PSC Josep Maria Triginer-, una promotora que aconseguia nombroses concessions d'ajuntaments socialistes de

l'Àrea Metropolitana, però que no pagava els deutes amb les seves empreses subcontractades. Els creditors, finalment, van denunciar AGT als tribunals, però la causa va entrar en un carreró sense sortida i se'n va dictaminar un sobreseïment provisional. Paral·lelament a aquells fets, Antonio Pérez es va veure obligat a abandonar el seu càrrec a l'alcaldia per una sentència judicial que el condemnava per un delictes de prevaricació. Un altre pla urbanístic, on el seu fill apareixia com a beneficiat econòmicament, va desembocar en la seva inhabilitació per exercir càrrecs públics durant un període de vuit anys. Tot i la condemna judicial, el dia que Pérez Garzón va presentar la seva dimissió va comptar amb la presència i el suport de Celestino Corbacho, José Montilla i Carme Chacón a la sala de plens del consistori espluguà.

Tot plegat contrasta amb les declaracions recents del secretari d'organització del PSC, José Zaragoza, que va assegurar que Luís García Sáez va ser expulsat del PSC l'any 1992 i que, des d'aleshores, es troba molt lluny de les files socialistes.

Pérez Garzón, alcalde a l'ombra

Posteriorment, Pérez Garzón va desenvolupar diferents ocupacions a l'empresa Promociones RUVE, una promotora dirigida pel padri de les filles de José Montilla. Sorprenentment -tal com ha passat en el cas de Santa Coloma de Gramenet-, una de les empreses que, després de molts canvis de titularitat dels terrenys, ha optat a les obres de reurbanització dels terrenys afectats pel pla Caufec ha estat Proïnova, dirigida per Josep Singla, un dels principals imputats per Garzón en el cas Pretòria. A tot això, cal sumar-hi la persistència de l'activitat a l'ombra de l'antic alcalde d'Esplugues de Llobregat. Fonts properes a l'alcaldia han informat que l'actual alcaldessa, Pilar Díaz, el regidor d'Urbanisme Enric Giner (nebot de l'antic alcalde franquista del municipi) i Antonio Pérez Garzón encara mantenen una intensa agenda de reunions periòdiques per tractar dels principals afers urbanístics del municipi i, en especial, sobre el Pla Caufec.

Un polític del PSC i una antiga dirigent del PP

L'alcalde de Badalona, Jordi Serra, ha apuntat irregularitats en el procés d'urbanització del front marítim de la ciutat i ha instat la destitució del conseller delegat de l'empresa promotora Marina Badalona, Juan Felipe Ruiz -que finalment ha renunciat a les seves competències executives. També ha demanat la paralització dels tràmits i les obres als terrenys afectats per la investigació. El desfalc en aquest projecte, segons Garzón, podria arribar a catorze milions d'euros. Entre els noms que apareixen a la documentació d'aquesta remodelació urbanística, com a secretària del consell d'administració de la societat d'empreses promotores, hi ha el de Cristina Puig Carrasco, una antiga dirigent d'Alianza Popular que es va presentar a les eleccions de 1984 a la mateixa llista d'Eduardo Bueno i Juan José Folchi (actualment processats, juntament amb Josep Lluís Núñez i Javier de la Rosa, pel cas Hisenda). Es dona la circumstància que Cristina Puig també actua com a secretària del consell d'administració de la majoria de filials immobiliàries de Caixa de Catalunya.

Juan Felipe Ruiz Sabido

El gerent de l'Incasol també és investigat

L'extensa documentació del cas també involucra en fets delictius el gerent de l'Institut Català del Sòl, Emili Mas Margarit, un alt càrrec socialista que hauria col·laborat en la facturació falsa per aconseguir el desviament de fons europeus. Els agents de la Guàrdia Civil encarregats del cas van punxar els telèfons de Bartomeu Muñoz i Manuel Dobarco durant més d'un any i van aconseguir gravar -entre d'altres- converses amb Mas Margarit, on s'evidenciava que totes les parts coneixien i compartien la pràctica de la facturació falsa per estafar els diners provinents dels Fons de Cohesió de la Unió Europea. Però la causa no només compta amb gravacions telefòniques. També hi apareix documentació fotogràfica que mostra els implicats fent reunions on es decidien els passos que calia seguir dins la trama d'enriquiment personal. Els seguiments, les gravacions i les fotografies estaven en possessió de l'Audiència Nacional espanyola des de fa mesos. Una vintena més de sospitosos ja es troben a la llista de les noves indagacions del cas.

Emili Mas Margarit

, així està el pati

SANTA COLOMA · UNA DE LES RESPOSTES SERÀ UNA MANIFESTACIÓ QUE ES FARÀ EL 5 DE NOVEMBRE

El veïnat de la ciutat s'organitza contra la corrupció dels polítics municipals

Jordi Pastor
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

La Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam va celebrar, el 29 d'octubre, una assemblea general al Centre d'Art Contemporani Can Sisteré, a la ciutat de Santa Coloma de Gramenet. Al voltant de 200 persones es van aplegar en aquesta convocatòria, motivades pels últims esdeveniments de corrupció protagonitzats per l'alcalde de la ciutat, Bartomeu Muñoz, el regidor de l'àrea d'Urbanisme, Manuel Dobarco, i el cap de Servei Adjunt a l'Al-

caldia, Pascual Vela. Onze representants de diferents entitats en conflicte amb el govern van intervenir a l'assemblea, les mateixes que el 18 de juny es van manifestar per demanar la dimissió de l'alcalde. Les persones afectades per l'ARE del barri de Safarejos, pel Pla Estratègic de Singuerlín Nord o pel projecte de millora de les pistes d'atletisme, entre d'altres, van exposar la situació dels diferents projectes urbanístics i les seves reivindicacions.

Posteriorment, el fil conductor de la reunió va anar encaminat a traçar una resposta popular davant els

últims esdeveniments que han convertit Santa Coloma en notícia i a trobar una sortida a tots i cadascun dels problemes esmentats. L'acord més important va ser el de convocar una manifestació el dia 5 de novembre sota el lema *Fora polítics corruptes. Ara el poble*. Segons el manifest de la mobilització -al qual ha tingut accés la DIRECTA- les demandes van diriges a exigir la dissolució de tot el consistori, el nomenament d'una junta gestora, l'aturada immediata de les obres i els projectes i la publicació de les declaracions de patrimoni de tots els membres del consistori.

Gent de Gramenet ja va alertar

Un informe publicat per la candidatura municipal Gent de Gramenet, l'agost de 2008, ja va denunciar presumptes irregularitats en el projecte d'edificació civil Cúbics Santa Coloma. En aquest document, anomenat *Informe sobre las presumpes irregularitats urbanístiques a Santa Coloma de Gramenet*, es plantegen una sèrie d'arguments jurídics que posen en qüestió aquesta operació immobiliària i demostren que la totalitat de les societats, administradors i operacions mercantils ja es trobaven en situació d'investigació judicial.

SANT BOI · LABORAL

La CGT es mobilitza contra el terrorisme polític i econòmic

Víctor Torres
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La CGT de Catalunya -a través de la Federació Comarcal del Baix Llobregat- va organitzar una jornada de lluita i mobilització a Sant Boi el 31 d'octubre per denunciar que el pes de la crisi està recaient sobre els treballadors i les treballadores en forma d'acomiadaments, atur i precariat laboral.

La jornada va començar al migdia a l'Ateneu Santboià amb l'obertura de l'exposició *30 anys de mentiras y de falsa democracia* i amb un col·loqui-debat sobre el decreixement, que va comptar amb la participació de Jaume Grau (Ecologistes en Acció), membres del Col·lectiu Crisi-Podem i Chema Berro, militant de la CGT i director de la revista *Libre Pensamiento*. La tarda va començar amb una estona de teatre interactivu conduït pel grup de treball del Col·lectiu Crisi, que va donar pas a la manifestació que va recórrer els carrers més cèntrics de Sant Boi sota el lema *Aturem el terrorisme polític i econòmic!* La convocatòria va concentrar prop de 700 persones, entre membres de la CGT i simpatitzants, que no van deixar de cridar consignes contra la patronal, contra la corrupció política i contra els beneficis de la banca, però també a favor de la vaga general. De fet, la crida a la vaga general era un dels objectius prioritaris, ja que la CGT considera necessari caminar cap a l'aturada de la producció com a demostració de força davant dels poderosos. La manifestació va acabar amb les intervencions d'un membre de l'Ateneu Santboià -que va explicar la situació d'aquest espai-, del secretari general de Catalunya, Bruno Valtueña, i del Comitè Confederal, Jacinto Ceacero.

"Aquest tipus de trobades són interessants des del punt de vista de la protesta, però també des del punt de vista de l'intercanvi d'impressions i de propostes entre companys i companyes", va dir un dels organitzadors de la jornada. "No n'hi ha prou amb dir que les coses estan molt malament i fer front a les injustícies quan aquestes apareixen, sinó que hem d'anar una mica més enllà. S'ha de plantejar molt seriosament la qüestió de la propietat dels mitjans de producció. Mentre aquesta propietat continuï en mans dels capitalistes, les treballadores tenim totes les de perdre", va afegir el membre de la CGT. També va dir que "la resposta que es dona davant la crisi actual és clarament insuficient" i, per això, "cada dia que passa estem una mica pitjor".

VALÈNCIA · 20.000 PERSONES ES MANIFESTEN PEL CENTRE DE LA CIUTAT CONTRA LA CORRUPCIÓ DEL PP

La societat valenciana esclata

HELENA OLCINA I AMIGÓ

Fabra, Camps i Barberà són tres dels polítics que van ser més criticats durant la manifestació

Directa l'Horta
horta@setmanaridirecta.info

Podria ser que la impunitat de què han gaudit els polítics del Partit Popular al País Valencià estigués arribant a la seva fi. No tant en l'àmbit de la justícia com entre la societat.

Aquesta és, almenys, la imatge que van donar els 20.000 manifestants -dades pròpies- que el 31 d'octubre van omplir el centre de València en la concentració més multitudinària que es recorda a la ciutat des de la guerra de l'Iraq. Convocats a partir d'un grup de Facebook i sense cap plataforma for-

mal al darrere, els i les manifestants van simular "l'enterrament de la democràcia" amb taüt, espelmes i una persona abanderada amb el lema *A les víctimes de la corrupció*. Els carrers van ressonar amb els crits *Camps dimissió!*, *Corruptes a la presó!* i *El president a Picassent!* Diferents partits

d'esquerra i nacionalistes i moviments socials van donar suport a l'acte, tot i que hi destacava la gran afluència de ciutadans a títol individual. També hi va haver crítiques a Canal 9 pel cas Gürtel, però la política de la televisió autonòmica no ha variat i no va informar de la manifestació.

Una altra manera de treballar és possible

oferta demanda
MERCAT SOCIAL .net

Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària

www.ofertademanda.net

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrell.com

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

, així està el pati

BAIX EBRE • TOTS ELS COMERÇOS TANQUEN PER ASSISTIR A UNA MOBILITZACIÓ QUE VA APLEGAR FINS A 20.000 MANIFESTANTS

Tortosa està en peu de guerra per donar suport a les treballadores de Lear

Andreu Curto
terresebre@setmanaridirecta.info

Milers de persones es van manifestar el 25 d'octubre pels carrers de Tortosa per mostrar la seva solidaritat amb les treballadores de Lear. A les 12 del migdia, entre 16.000 i 20.000 manifestants -segons la Policia Local i els sindicats, respectivament- van sortir de la plaça del Carrilet i van enfilar l'avinguda Generalitat, fins arribar a la plaça dels Dolors, davant de la Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre.

El lema de la manifestació contra els acomiadaments demana indústria i treball i crida contra els tancaments

El lema de la manifestació va ser *Volem indústria, volem treball, no als tancaments*, tot i que l'ambient que es respirava era de suport a les persones afectades per l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) de Lear. El suport popular a la mobilització va ser molt gran, ja que la comarca compta

Moment de la manifestació a la ciutat de Tortosa per lluitar davant els acomiadaments a Lear

amb una escassa industrialització. El suport a la plantilla de Lear també va quedar demostrat quan tots els comerços de Tortosa van tancar les seves portes (a dos quarts d'una del migdia) per poder assistir a la manifestació. Durant tot el recorregut, a més a més, es va poder respirar la sensació generalitzada d'abandonament institucional que té la gent de les Ter-

res de l'Ebre. El 3 de novembre es van reprendre les negociacions entre Lear i el Comitè d'Empresa, tot i que aquest cop el Departament de Treball hi ha participat com a mediador. La posició inicial dels sindicats era de no acceptar l'ERO i rebutjar el tancament, tot i que, en declaracions a la premsa fetes el dia de la manifestació, la UGT va dir que acceptarien una reducció de la

planta per evitar el tancament.

La plantilla de Lear viatjarà fins a les portes del Palau de la Generalitat el dia 11 de novembre per reclamar responsabilitats i respostes a l'executiu català. Les declaracions de Montilla durant el ple del Parlament del 28 d'octubre, on va donar per fet que l'empresa tancaria i va mostrar una voluntat nul·la de fer res per evitar-

ho, no han agradat gens al Baix Ebre. Quan se li va preguntar pel futur de la fàbrica, Montilla es va escudar en un ball de xifres i va afirmar que les Terres de l'Ebre "reben més inversions per capita" que altres zones de Catalunya. En aquestes inversions, s'hi inclouen les obres del transvasament de l'Ebre cap al nord de Castelló a través del canal Xerta-Sènia i d'altres obres que intenten reparar el dèficit històric que pateixen les Terres de l'Ebre pel que fa a infraestructures.

Un nou col·lectiu anticrisi

Durant la manifestació, també es va deixar veure el nou col·lectiu La crisi a les Terres de l'Ebre... que la paguen el rics, que s'articula a través de la web crisiebre.wordpress.com. La seva web diu que es tracta "d'un grup de persones preocupades per la situació econòmica i social de les Terres de l'Ebre" que tenen l'objectiu de "difondre idees, anàlisis, crítiques i notícies al voltant de l'actual crisi capitalista" i plantejar lluites "des de baix i a l'esquerra". El dia de la manifestació van desplegar una pancarta gegant a la plaça dels Dolors amb el lema *50.000 milions d'euros per la banca... i per la gent treballadora quants?* De fet, aquest col·lectiu ha organitzat el seu primer acte públic pel dia 14 de novembre, una taula rodona amb membres del Comitè d'Empresa de Lear, de CEMEX (Alcanar), d'Antaix (La Sènia) i de SEAT (Martorell).

CATALUNYA • EL CONGRÉS DELS DIPUTATS APROVA LA REFORMA DE LA NORMA AMB EL SUPORT DELS PARTITS CATALANS

La nova llei d'estrangeria és incongruent amb el Pacte Nacional per la Immigració

Adriana Jarrín
redaccio@setmanaridirecta.info

La reforma de la Llei d'Estrangeria aprovada pel Congrés dels Diputats amb el vot favorable dels partits catalans és incongruent amb el Pacte Nacional per la Immigració (PNI). Aquest pacte, signat en clau catalana el desembre de 2008 per CiU, PSC, ERC i IC-EUiA i diferents col·lectius d'immigrants i entitats de Drets Humans, pretenia pal·liar precisament els efectes d'aquesta llei i respondre a les demandes de la població respecte a la gestió, l'acollida i la integració de la immigració. El redactat del PNI es planteja una sèrie de reptes com ara "mobilitzar, en primer lloc, els recursos humans interns, amb especial atenció a la població desocupada i al reagrupament familiar". Tot i això, la reforma de llei restringeix el dret d'agrupació dels ascendents únicament a les persones que tinguin permís de residència de llarga durada i sempre que tinguin més de 65 anys.

Un altre aspecte que preocupa les entitats que s'oposen a la reforma és que, en un context d'elevada desocupació, s'exigeixi un mínim de 180 dies cotitzats per any de cara a renovar els permisos de treball i residència, independentment de l'arrelament de la persona al país.

Un altre punt acordat al PNI és l'adaptació dels serveis públics a una societat diversa i fins i tot proposa crear un servei universal d'acollida i garantir l'accés de totes les persones als serveis públics. Contràriament, la reforma de llei incrementa de 40 a 60 els dies que els immigrants poden ser retinguts als centres d'internament (CIE) i, d'aquesta manera, introdueix la *Directiva de la Vergonya* a la nova llei. D'altra banda, tot i que actualment la llei garanteix l'accés a la salut de totes les persones que estiguin empadronades, la reforma imposa una multa de fins a 10.000 euros per consentir l'empadronament de persones sense papers, fet que limita el dret de la salut contemplat a la Constitució.

La campanya contra la llei d'estrangeria demana papers per tothom

Aquests dos canvis obeeixen a l'apartat IV de la reforma de llei sobre una major eficàcia de la lluita contra la immigració irregular. Aquest apartat castiga especialment "aquells que faciliten l'accés o la permanència de la immigració il·legal a Espan-

ya", fet que agreuja les sancions al respecte i reforça els procediments d'expulsió.

El caràcter d'urgència amb què s'ha tramitat la reforma de la llei ha sorprès les entitats opositores, ja que l'arribada d'immigrants ha dis-

minuit i el retorn als seus països d'origen ha augmentat arran de la crisi. SOS Racisme considera que els immigrants "s'han convertit en una cortina de fum per desviar l'atenció de la corrupció política o de la necessitat d'adoptar mesures econòmiques per pal·liar la crisi".

Per denunciar la retallada dels drets dels immigrants, SOS Racisme, la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (Confavc), CCOO i quinze entitats més van fer una concentració davant del Parlament de Catalunya el 29 d'octubre, mentre s'estava aprovant la llei al Congrés. Els representants de SOS Racisme, la Confavc i CCOO van entrar al Parlament i es van reunir amb els partits signants del Pla Nacional per la Immigració. A la reunió hi eren presents Consol Prados (PSC), Josep Lluís Claries (CiU), Juan Pere (ERC) i Jordi Miralles (ICV). Després de l'intercanvi d'opinions, Begonya Sánchez, coordinadora de SOS Racisme, va valorar la reunió com a "simbòlica, donada la circumstància del moment".

, així està el pati

BELLATERRA · LES MESURES DE REDUCCIÓ DE DESPESES ESTAN CONTEMPLADES AL PLA DE MILLORA

La UAB pretén retallar un 5% del personal de jardineria i neteja i un 3% de l'acadèmic

ARXIU DAVID DATZIRA

Els i les estudiants caminen pel Campus de Bellaterra de la Universitat Autònoma de Barcelona

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

La Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) ha presentat al seu Consell de Govern un primer informe sobre el Pla de Racionalització i Millora de la Universitat Autònoma de Barcelona (PRIM) pel 2010-2012. Entre d'altres coses, si aquest pla s'apliqués, suposaria la reducció d'un 5% del personal de jardineria i neteja i la reducció del 3% del professorat. Alhora, també implicaria la privatització de l'aparcament del campus i una reducció de les despeses en atencions socials.

Les raons que es donen per dur a terme el PRIM són diverses, però totes estan relacionades amb la crisi econòmica actual. El PRIM divideix els efectes entre externs i interns. A nivell extern, segons l'informe, cal dur a terme el PRIM perquè "arran de la situació de l'economia" i "el canvi de model en el finançament de la universitat pública" la seva viabilitat financera corre perill "si no actuem amb decisió" per "millorar l'eficiència i poder aconseguir els objectius". El PRIM afirma que el nou model de finançament estarà basat "en l'acompliment d'objectius de docència, recerca, transferència i gestió" i que, per tant, cal dur-lo a terme perquè "no hi haurà augment substancial" del finançament per les universitats. A nivell intern, es diu que, a conseqüència del dèficit acumulat i de l'endeutament del parc científic i del pla de millora, "perilla la viabilitat financera" de la universitat. Així doncs, se-

gons l'informe, la UAB té "l'obligació legal i el compromís amb el Consell Social de tenir un pressupost equilibrat i eixugar el dèficit acumulat". I resol amb l'afirmació que l'ajustament de pressupostos i la reforma han d'anar juntes, ja que per poder quadrar el pressupost "necessitem quelcom més que un ajust pressupostari conjuntural o un pla de xoc".

La UAB vol convertir un tros del campus en un aparcament de pagament, cosa que oferiria uns ingressos de fins a 250.000 euros

El PRIM, doncs, marca algunes de les mesures que cal prendre per augmentar els ingressos de la UAB. Entre elles, hi figura un augment de les taxes extracomunitàries dels màsters oficials -amb el qual es preveuen aconseguir uns ingressos d'entre 200.000 i 1.200.000 euros- o convertir part del campus en zona d'aparcament de pagament, cosa que suposaria uns ingressos de fins a 250.000 euros. I també assenyalava propostes de rebaixa de despeses com, per exemple, la retallada a les despeses en atencions socials -que suposaria un estalvi de 100.000 eu-

ros-, la reducció del 5% del servei de neteja i jardineria -amb un estalvi de 125.000 euros-, o una cosa que ja s'ha dut a terme, és a dir, la supressió de la Festa Major de la UAB -que ha suposat un estalvi de 150.000 euros.

Per altra banda, la UAB també pretén reduir les substitucions i reforços del personal acadèmic i del Personal d'Administració i Serveis (PAS). A més a més, està estudiant com aplicar la recomanació de la Conselleria d'Economia de reduir en un 3% les places de personal acadèmic i les places d'administració i serveis. Malgrat totes aquestes mesures, la rectora de la UAB, Anna Ripoll, ha assegurat que aquest pla es durà a terme sense disminuir la qualitat de l'ensenyament. "És una redistribució de recursos", ha afirmat.

El professorat crítica la UAB

Alguns sectors de la comunitat universitària que patiran els efectes d'aquestes retallades no veuen clares les mesures anunciades. Anna Garai, professora de psicologia i membre del sindicat CGT, considera que la reducció del personal acadèmic "afectarà les condicions laborals i de feina de moltes persones", en una situació on "el marge de professores precàries ja és molt alt". Garai considera que les retallades "no són admissibles" i que "són una barbaritat". Per la professora, les condicions de treball "aniran cap a pitjor". A més a més, afirma que, "ara mateix, no es troben formes de diàleg o de negociació amb la UAB sobre aquesta mena de decisions", tant des de les "pro-

fessores, com des del PAS, com des de les treballadores de jardineria o de neteja". Per Neus Roca, membre de l'Assemblea de Lletres, el PRIM suposa un pas endavant en l'estratègia de la UAB d'aprofitar la crisi econòmica per "continuar privatitzant la universitat". Roca lliga aquestes mesures amb la introducció del pla Bolonya perquè considera que "és una forma de dur-lo a terme", una aproximació progressiva a la "declaració de Bolonya", en concret, al punt on diu que "els preus s'han d'aproximar poc a poc al cost real". Roca també denuncia que hi ha plans per fer pagar pels busos que van des de l'estació de Renfe fins al campus, que actualment són gratuïts.

Els diferents sindicats estan valorant què poden fer al respecte. El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) ha informat a aquest setmanari que es va fer una reunió entre els diferents sindicats laborals -CCOO, UGT, CGT, CAU, juntes de PAS- on va sorgir la proposta de convocar un claustre extraordinari per parlar àmpliament sobre el PRIM, amb l'objectiu de presentar una contraproposta. En aquest sentit, hi ha propostes per part d'algunes assemblees de facultat de participar d'aquesta contraproposta i dur a terme accions de denúncia.

El 6 de novembre es farà una reunió dels diferents sindicats (on també hi assistiran algunes estudiants) per tirar endavant aquesta contraproposta i veure com es pot tractar el tema al claustre extraordinari.

CATALUNYA · EDUCACIÓ

Els col·lectius d'estudiants i professors s'uneixen per enfortir la lluita per l'educació

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Milers d'estudiants i professors, durant el curs passat, van prendre els carrers, els instituts, les escoles i les facultats unper defensar l'educació pública i popular i mostrar el seu rebuig al procés de privatització que està patint. A les escoles, els instituts i les universitats catalanes, els sindicats de professorat i les assemblees -tant de facultats com d'instituts- van protagonitzar el moviment contrari a la llei d'educació de Catalunya i a l'anomenat pla Bolonya que, al cap i a la fi, són dues lluites per la defensa dels serveis públics en el marc de l'actual ofensiva neoliberal per privatitzar-los. Diversos col·lectius d'estudiants i professorat -convocats pel Grup d'Estudi per la Universitat Pública (GEUP)- es van reunir, el 31 d'octubre a la Universitat Pompeu Fabra, per celebrar la Primera Trobada de Lluites per una Educació Pública i Popular, amb l'objectiu d'establir una estratègia conjunta pel curs actual de lluita.

Durant tot el 31 d'octubre, els sindicats de professors de la CGT i la USTEC, l'assemblea de Personal d'Administració i Serveis (PAS) i de Personal d'Investigació i els seus sindicats -CAU i CGT-, les assemblees d'estudiants d'instituts i facultats i els seus sindicats -SEPC i AEP- i les organitzacions Revolta Global i En Lluita es van trobar per constituir un espai plural d'unitat. Aquest espai s'obrirà mitjançant una crida, ja que aspira a ser transversal i a aglutinar d'altres sectors emmarcats en la lluita dels moviments socials que resisteixen l'ofensiva neoliberal.

El col·lectiu participants "han deixat les diferències a part i han trobat punts d'unió per enfortir la lluita per l'educació d'enguany", segons Edurne Bagué, participant de la trobada i membre del GEUP. En aquest sentit, han acordat donar suport a les mobilitzacions antirepressives que caracteritzaran la tardor estudiantil, que es presenta amb set judicis i més de 150 estudiants imputats. En relació a aquesta situació, Bagué considera que "és una vergonya que s'imputi els estudiants per lluitar pel dret a una educació digna". A més a més, participaran del Fòrum Social Català amb un taller sobre la repressió, la precarietat, la privatització i la jerarquització. L'objectiu de l'espai és fer passos petits, però constants. Els projectes principals són la preparació d'una jornada de vaga i una manifestació de tot el sector de l'educació -pel proper mes de març- i la consolidació de l'espai mitjançant la creació d'una xarxa que treballi en comissions i assemblees periòdiques. La primera es farà el 15 de desembre per valorar les mobilitzacions d'aquest mes de novembre.

, reportatge

ELOI DE MATEO

ALBERT C

Protesta al Parc de la Ciutadella, davant la seu del Parlament de Catalunya, el novembre de 2006

Adhesiu a la fàbrica de Mercedes al Bon P

ANUAR

Concentració dels treballadors davant la seu de Nissan durant l'octubre de 2008

Marxa repart

La situació de les treballades i treballadors dels Països Catalans ha empitjorat a causa de la crisi econòmica, però sense deixar de pitjor. El mes de setembre, segons el sindicat Interindustrial-CSC, l'atur va augmentar en 25.700 persones als Països Catalans, ara mateix, supera els 1,1 milions de persones. L'augment, en un any, és del 52,75%. La manera que tenen les empreses de deixar la gent sense feina -ja sigui mitjançant expedients de Regulació d'Ocupació o indefinidament- és a través de reducció, extinció o suïcidi. Els ERO han augmentat un 662,02% als Països Catalans i han passat de 2008, a 3.992 -de moment- el 2010. Els treballadors s'han vist afectats i aquests ERO durant el que porta un augment del 1.102,83%. Totes aquestes xifres són de rècord.

Un treballador xiula a les portes de

JARCIA

JOAN PANISELLO

Última manifestació de la plantilla de Lear a la ciutat de Tortosa

DAVID DATZIRA

Manifestació de les treballadores de Durex al carrer Barcelona de Rubí el novembre de 2007

ALBERT GARCIA

La plantilla de Behr es va tancar a la fàbrica durant el Nadal de 2007-2008

URI

Tall de l'Eix del Llobregat a l'alçada dels polígons de la Butjosa, a Sallent, el novembre de 2008

ALBERT GARCIA

Acció de l'Assemblea d'Aturats i Aturades durant l'ofrena al monument de Casanovas la darrera Diada

ALBERT GARCIA

l'edifici de Roca durant la manifestació del 22 d'octubre d'enguany

Contra l'atur i pel dret al treball

ores als orat amb la ona abans de abte- ara és nes dades de la nentar lans. El total milió de ha estat del : empreses de gui temporal- vés dels ació (ERO). Ja spensió, els en un any de 603, l'any 09. 120.286 s per m d'any, amb : aquestes

Tots aquests ERO han estat aprovats, cal recordar, amb el vist-i-plau de la Generalitat de Catalunya. Un dels casos que exemplifiquen la política empresarial i de la Generalitat al respecte ha estat el de Nissan. Després que el govern destinés 100 milions d'euros en ajudes públiques a la multinacional, es va aprovar un ERO fraudulent que posava al carrer 698 treballadores. El pitjor de tot és que està demostrat que, amb l'aplicació de la jornada de 35 hores setmanals, es podrien crear 15 milions de llocs de treball a tot l'Estat espanyol. La situació de les persones que es queden a l'atur encara és més dramàtica. Les ajudes del govern espanyol de 421 euros a les persones que ja no cobren l'atur és, com a mínim, ridícula per poder tenir unes condicions de vida més o menys dignes.

Davant d'aquesta situació, les lluites de les treballadores contra els acomiadaments i l'atur s'ha estat repetint constantment

durant aquest últim any. Lluites com la de Roca, Mercedes, Seat, Nissan, Lear, Frapè- Behr, Durex o Pirelli en són alguns exemples. Per tot això, l'Assemblea d'Aturats i Aturades de Barcelona, juntament amb la Plataforma d'Acomiadats de Nissan, han pres la iniciativa d'organitzar una marxa contra l'atur i contra els acomiadaments el dissabte 7 de novembre. La marxa -inspirada en les marxes contra l'atur durant la crisi dels anys 90- començarà al Mercat de Sant Ildefons de Cornellà i acabarà a la plaça de Sant Jaume de Barcelona i vol ser una resposta àmplia i unitària contra els efectes de la crisi. El manifest de la marxa afirma que "l'única sortida és la lluita des de baix, l'oposició frontal als ERO i a la destrucció de llocs de treball i la unió de tots els conflictes per poder fer pressió conjuntament". El dissabte 7 de novembre es farà un primer pas. MANEL ROS

, així està el pati

VILASSAR · LLUITA
Neix una nova
assemblea
de joves

Nora Miralles
 maresme@setmanaridirecta.info

Un grup de joves de Vilassar de Mar (Maresme) va prendre la iniciativa d'organitzar-se, el 25 d'octubre, mitjançant una eina que cada cop es demostra més efectiva per unir esforços, les assemblees de joves. La nova realitat organitzativa, que de moment ja aglutina unes 20 persones, sorgeix de la necessitat de donar resposta a la intransigència de l'Ajuntament de Vilassar, que manté una actitud de bloqueig davant de qualsevol iniciativa juvenil. Segons expliquen les seves promotores, "l'objectiu és aconseguir la intervenció directa del jovent del poble en les qüestions que l'afecten". De moment se centren en la represa del projecte d'un Casal de Joves gestionat per les pròpies joves, la restitució dels bucs d'assaig, el condicionament del precari skatepark del poble o la participació a les Festes Majors, oferint una alternativa d'oci juvenil no mercantilista. El nou col·lectiu neix amb el bagatge d'iniciatives organitzatives anteriors, com el CSO Kal Matalasser, el Kol·lectiu Antifeixista de Vilassar o la coordinadora de col·lectius de l'Androna, d'un caire més institucional i amb participació de les joventuts de partits polítics.

TERRASSA · LLUITA
La CUP engega
la campanya
'Grans sous en
temps de crisi'

Arnau López
 terrassa@setmanaridirecta.info

Coincidint amb el ple de l'Ajuntament egarenc, el 29 d'octubre, la CUP va presentar -mitjançant una roda de premsa davant del consistori- la campanya *Grans sous en temps de crisi*, que vol denunciar els sous elevats que cobren els responsables de l'Ajuntament de Terrassa i l'opacitat a l'hora d'informar d'aquestes dades. Amb el suport i la presència d'altres col·lectius de la ciutat, Jaume Soler -membre de la CUP de la ciutat- va denunciar els sous "astronòmics" dels càrrecs electes i la diferència existent en relació als sous de la resta de la població. En aquest sentit, la CUP exposa que, "a d'altres localitats, els ajuntaments han congelat els sous dels seus representants polítics o els han rebaixat, mentre a Terrassa no hi ha cap mesura similar a l'horitzó. I és que, encara que es pugui considerar simbòlic, en moments de crisi, un gest en aquest sentit és el mínim que es pot demanar als responsables de les institucions públiques". També van criticar l'opacitat antidemocràtica que suposa el fet que les dades dels sous dels càrrecs electes no siguin públiques, en contraposició a una altra forma de fer política basada en la participació i en els mecanismes de control per part de la població. La campanya no té un límit temporal i neix amb la voluntat d'arribar als barris i de donar a conèixer el projecte de la CUP.

VALÈNCIA · L'ESPAI ES PODRIA DESTINAR A L'APARCAMENT DE CAMIONS DEL MERCAT CENTRAL
Una campanya demana que el veïnat
pugui decidir sobre l'antic Teatre Princesa

Guillem Sánchez
 horta@setmanaridirecta.info

"Està vostè d'acord que el solar que ocupava l'antic Teatre Princesa siga destinat a instal·lacions d'ús públic?". Aquesta és la pregunta que quatre associacions del casc antic de València han traslladat al veïnat del barri de Velluters perquè opini sobre el destí d'un dels espais urbanitzables més grans que queden al centre del Cap i Casal. La iniciativa ha sorgit després de les sospites que l'espai es podria destinar a l'aparcament de camions del Mercat Central, encara que aquest sigui un ús expressament prohibit pel Pla Estructural de Reforma Interior (PEPRI) de la zona.

La campanya està impulsada per Endavant, Ca Revolta, l'Associació de Veïns El Pallete i l'Associació d'arquitectes Sostre i es va iniciar el 31 d'octubre amb un acte festiu i divulgatiu davant el solar. La primera idea era ocupar el solar -intenció que s'havia fet pública- però, el dia abans, l'espai va ser tapiat.

Durant tot el matí, dues taules oferien informació al veïnat sobre la història de l'antic Teatre Princesa i de la situació de l'actual solar. També donaven l'opció de votar en una consulta popular sobre els usos que voldrien que tingué. Es van recollir unes 200 butlletes, fet que va ser considerat un èxit pels organitzadors.

Un local que acumula un bon grapat de misteris

El Princesa va ser un dels primers teatres de València. Construït el 1853, i obra de l'arquitecte José Zacarías Camaño, aviat es va convertir en un edifici de referència a la ciutat. El 1956 va ser totalment reformat i convertit en cinema, però va entrar en diverses crisis fins que, a principis dels anys 90, va ser

Recollida de signatures durant la jornada reivindicativa per un ús social dels terrenys del Teatre Princesa

abandonat definitivament. El 16 d'octubre de 1999 va ser okupat durant unes hores, fins que va patir un violent desallotjament de dubtosa legalitat i durant el qual va morir José Luis Enguïdanos, en caure des del galliner, des d'una alçada de 30 metres. Per què l'ambulància va trigar més de mitja hora a arribar és

un altre dels misteris d'aquella nit fatídica. Finalment, el 27 de febrer de 2009, va patir un incendi espectacular, l'origen del qual mai no ha estat aclarit. Els fets van obligar a desallotjar una part nombrosa del veïnat i va provocar l'ensorrament del sostre. La resta de l'edifici va ser enderrocat poc després.

Urbanisme participatiu

"No s'ha de tenir por de la participació. Normalment, les propostes dels veïns són prou assumibles", explicava Pau Ginés, portaveu de Sostre i expert en processos participatius en arquitectura i urbanisme. Entre altres avantat-

ges d'aquest sistema, Ginés destacava que "es tenen més en compte els factors de gènere i edat i les coses són més pensades". El portaveu de Sostre també sosté que aquests sistemes "són un fre a l'especulació". Sobre el cas concret del Princesa, Ginés va denunciar que "fa disset anys que el PEPRI està aprovat i l'Ajuntament encara no ha actuat. Està incomplint el seu deure". També va manifestar que esperava una "alta participació del veïnat" i que, per tant, l'ajuntament "no podrà seguir ignorant aquest problema".

"Deixar un solar degradant-se en un barri també és una forma d'actuar", es queixava un dels participants a la jornada. Aquesta persona també va dir que "mentre l'ajuntament no complix les seues obligacions, es preocupa que no pogam entrar al solar", en referència al tancament del solar el dia abans de l'acte.

TERRASSA · ELS COL·LECTIUS ES CONCENTREN UN COP MÉS PER MOSTRAR EL REBUIG A L'ACTE DE LA CECOT
Quinze anys de la Nit de l'Empresari
i tants altres del Sopar del Pobre

Directa Terrassa
 terrassa@setmanaridirecta.info

La ciutat de Terrassa va acollir, el 30 d'octubre, la celebració de la Nit de l'Empresari, organitzada per la patronal de petites i mitjanes empreses CECOT. Amb la presència de polítics i empresaris i sota el lema *Reimpulsem*, l'acte va posar l'èmfasi en la manera d'enfortir el sistema econòmic que ens ha dut a la crisi actual.

La quinzena edició de la Nit de l'Empresari va comptar amb la presència de personatges importants del món econòmic i polític, com Sal-

vador Alemany -president d'Avertis i exdirectiu del FC Barcelona, al qual es va fer entrega d'un premi-, el conseller Josep Huguet, la consellera Montserrat Tura, el diputat d'Esquerra Republicana al Congrés espanyol Joan Ridaó i el secretari general de Convergència Democràtica Artur Mas. Una bona mostra que l'empresariat i la classe política van agafats de la mà per afavorir els interessos d'uns i altres. També hi van participar representants de dos sindicats, Joan Carles Gallego, de CCOO, i Eva Granados, de la UGT.

Com cada any, una concentració convocada davant del recinte firal de

Terrassa va tornar a mostrar el rebuig de diversos col·lectius egarencs a aquesta trobada. En aquesta ocasió, una cinquantena de persones, darrere una pancarta amb el lema *La seva riquesa, la nostra pobresa*, van donar suport a la protesta organitzada per l'Assemblea Popular de Terrassa (APT).

Entre escridassades, porrons i entrepans (com ja es tradicional) i amb un ampli desplegament dels Mossos d'Esquadra, els manifestants van criticar que "mentre uns corruptes mafiosos es reuneixen per premiar les empreses que exploten millor, a Terrassa l'atur s'apropa a

les 19.000 persones, una xifra del 17%". Alhora, els concentrats van rebutjar les propostes de la CECOT i d'altres patronals davant la crisi, ja que les empreses "volen que el govern fomenti una nova reforma laboral per retallar drets socials, abaratir els acomiadaments i eliminar el dret al subsidi d'atur". La concentració també va servir per donar a conèixer les línies de treball de l'APT contra la crisi i, segons les manifestants, "per fer una crida a la població per treballar cap a una major igualtat i justícia social i una redistribució equitativa del treball i la riquesa. I que la crisi la paguin els rics".

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ENTREVISTA · FAROOQ SULEHRIA, PERIODISTA PAKISTANÈS, ENS DESENREDA LA COMPLICADA SITUACIÓ GEOPOLÍTICA DE L'AFGANISTAN

“Sota els talibans se'ns pegava, però no se'ns violava com avui”

Farooq Sulehria, actualment, treballa pel setmanari suec 'Internationalen'. També ha treballat als principals mitjans del seu país i sovint col·labora amb mitjans alternatius de tot el món com, per exemple, la DIRECTA, 'Znet' o 'Diagonal'. El 31 d'octubre va visitar Barcelona i va participar a la conferència 'El fracàs de la guerra contra el terror: el Pakistan, l'Afganistan, l'Iraq, Palestina...', organitzada per la Plataforma Aturem la Guerra. Reproduïm les seves paraules en forma d'entrevista. Sulehria, que es descriu secular i d'esquerres, ha estat testimoni de les guerres a l'Àsia Central i l'Orient Mitjà i ens les explica amb senzillesa i proximitat.

Laia Gordi
redacció

Quina és la foto del Pakistan ara per ara?

La imatge que tenim de la gent del Pakistan és que tots els homes es deixen grans barbes i les dones vesteixen grans burques. Us prometo que, al Pakistan, la majoria dels homes usen *gilette* per afaitar-se i el 70% de les dones, que viuen al camp -on fa molta calor-, no poden portar burca i treballar amb ella. Hi ha una part del Pakistan que, sovint, s'oblida als mitjans de comunicació. El Pakistan del moviment sindical, l'esquerra, el moviment democràtic i el feminista. El Pakistan té una orgullosa tradició de lluita pels Drets Humans, per les minories i per les dones i de solidaritat internacional. El que -desgraciadament- està passant els darrers anys i el que hem vist les últimes setmanes no és el Pakistan que ha construït la seva gent, sinó el que ens han imposat els EUA. És el primer cop que el terrorisme ha guanyat realment al Pakistan. La població té molta por. És un país en flames.

“És el primer cop que el terrorisme ha guanyat realment al Pakistan. La població té molta por”

I la situació de l'Afganistan?

L'Afganistan, el nostre veí, és un país que crema des de fa 30 anys. I la imatge internacional que es difon d'aquests països diu a tothom -o a la majoria- que allà “els homes són dolents i peguen les seves dones; que les dones són reprimides i que els talibans són molt populars; que tothom és fonamentalista, allà; que amb una pistola, una bomba...” o alguna cosa així. I oblidem que la gent del Pakistan va construir un règim democràtic als anys 70, encara que finalment va acabar en un bany de sang. El 2002, al Pakistan, se'ns va dir que la democràcia arribaria a l'Afganistan amb els bombardejos dels B52 -paraules de Bush-, però no ens van dir que, fins el 1973, hi havia hagut tretze eleccions gene-

ral a l'Afganistan. Potser no eren tan netes com ens hauria agradat però evidentment no eren tan brutes -o fraudulent- com les que hem vist, recentment, de Karzai. El 1978, hi va haver la revolució socialista o cop d'estat progressista més gran del món, com li vulgueu dir. L'Afganistan va ser l'últim cop o revolució socialista de la regió. I durant aquell govern -i fins i tot abans-, les dones havien tingut una vida molt diferent, sobretot a Kabul i a les grans ciutats. El 1979, els EUA van intervenir per assegurar el fracàs del canvi de govern.

Un home veu te als carrers de Kabul, en un dia d'agost de 2009

Explica'ns la relació entre els EUA i les madrasses.

A les madrasses dels anys 80, els joves hi aprenien una cosa així com “A d'Al-là, P de pistola, G de ganivet...” i coses per l'estil. I les matemàtiques funcionaven així: “Tu mates dos rusos i, després, en fereixes dos més, quina puntuació tens?” I els seus llibres de text, els manuals, estaven escrits als EUA. Es van gastar 51.000 dòllars en aquest projecte. Això ho explicava un reporter -no jo- fa uns quants anys a *The New York Times*.

Durant aquest període de guerra, es van construir fins a 30.000 madrasses al Pakistan. I si els nostres governants refusaven els dictats dels Estats Units, et penjaven o et mataben, com li va passar a Zulfikar Ali Bhutto (pare de Benazir Bhutto). És com a l'Amèrica Llatina. Després van venir les dictadures militars com la de Zia-ul-Haq o Musharraf, més recentment. O gent com els Karzai o Zardari (famílies poderoses de l'Afganistan i el Pakistan), que sempre estan a punt per qualsevol cosa que

demanin els Estats Units. Sempre estan a punt per obeir, a punt per escoltar l'FMI i el BM. I el resultat és que, avui, el Pakistan té un deute extern de 52.000 milions de dòllars. El 40% del pressupost anual del país se'n va per pagar l'FMI i un altre 40% se'n va a l'exèrcit.

Què hi fan a l'Afganistan les tropes internacionals?

Jo, ara fa un any, era a Kabul, que és la ciutat model que han reconstruït. Al menys hi ha 20.000 soldats controlant-la. Hi havia electricitat no-

més tres hores al dia. Excepte en un carrer que va de l'aeroport fins al barri ric, no hi havia cap via pavimentada, tot eren carrers de terra. La majoria de les dones anaven amb burca o amb el cap tapat i tenien pànic de sortir al carrer, fins al punt que diverses dones en van comentar: “Tant de bo fóssim amb els talibans, perquè sota els talibans se'ns pegava, però no se'ns violava com avui dia”. Res d'escoles, res de carreteres, res d'hospitals, res de res. I l'Afganistan, essencialment, no ha canviat des dels anys 90, quan es trobava sota el domini talibà. I els talibans, de fet, han tornat a 22 províncies de 34. I tenen un govern que, després de tants anys, encara ha de fer trampes per guanyar les eleccions. Un frau electoral tan vulgar que fins i tot els EUA han hagut d'admetre que se'han fet trampes i que s'ha de celebrar una segona volta, que no caldrà fer perquè l'adversari s'ha retirat. Aquest és president del palau de Kabul, però no té control ni tant sols de la mateixa capital.

“Si els nostres governants refusaven els dictats dels Estats Units, et penjaven o et mataben”

Els afganesos són protalibans?

La BBC, ABS i un grup alemany van fer una enquesta d'opinió a l'Afganistan. D'acord amb aquesta enquesta, només un 4% de la població està a favor dels talibans. El 2008, a les eleccions generals del Pakistan, els partits islàmics van treure encara no un 3% de vots. Són les polítiques americanes a la regió les que creen inestabilitat i pobresa a través de les polítiques de l'FMI, el BM, els préstecs... Són els atacs dels avions a la història d'exploració dels últims 50 o 60 anys a la regió (el que estan fent els EUA a l'Orient Mitjà, el suport d'Israel, etc)... totes aquestes coses són el que fa que la regió bulli i no es pugui construir la pau. Els Estats Units han d'abandonar la zona, però no marxaran pel seu propi peu, cal una dinàmica favorable a la pau com la de Vietnam i calen mobilitzacions com les que vam tenir abans de la invasió a l'Iraq. Perquè això no es pot fer a l'Afganistan, a l'Iraq o sota Ahmadinejad, s'ha de fer on hi ha moviments lliures, on hi gent laica, sindical, d'esquerres, feministes... Crec que és possible fer-ho i que cal fer-ho.

, roda el món

ESTATS UNITS · EL PROGRAMA DE REFORMA DE LA SALUT IMPULSAT PEL CAP D'ESTAT DEL PAÍS TOPA AMB EL REBUIG REPUBLICÀ

Obama no compleix el canvi de política promès 10 mesos després de ser president

Yodenis Guirola
Nova York

Barack Obama va derrotar el 4 de novembre de 2008, després d'una intensa campanya electoral, el seu contrincant republicà John McCain a les eleccions presidencials dels Estats Units. Un cop assolida la victòria, es va convertir en el primer president afroamericà electe de la història dels 44 presidents del país. Passat el primer any de la seva elecció i deu mesos després d'haver assumit el poder, es pot fer un balanç dels principals èxits i errors d'aquest govern que, des d'un inici, es va anunciar com un canvi en la política nord-americana.

En assumir la presidència, Barack Obama va heretar l'obscur llegat de l'administració Bush, amb dues guerres inacabades i una crisi econòmica equiparable a la Gran Depressió o el crack de 1929. Dos problemes grans i visibles que monopolitzarien bona part de la gestió política dels mesos següents a la presa de poder i que, encara avui, gairebé deu mesos després, continuen essent problemes amb un impacte més que visible, tant dins com fora dels Estats Units. La pròpia campanya electoral va fer promeses de canvi determinants. La retirada de les tropes de l'Iraq i l'Afganistan, el tancament de la presó militar de Guantánamo i la reforma del sistema de salut i educació van ser algunes de les apostes principals. No obstant això, avui continuen essent tasques pendents. La crisi econòmica ha tingut com a protagonista la intervenció directa de l'aparell estatal amb fons públics per salvar l'empresa privada. Un sistema que ja havia començat a aplicar Bush a través de la nacionalitat

Obama va heretar l'obscur llegat de Bush, amb dues guerres inacabades i una crisi econòmica

zació de les gegants hipotecàries Fannie Mae i Freddie Mac i que Barack Obama ha continuat amb Citigroup -augmentant la participació de l'Estat a l'empresa- i amb General Motors, a la qual va destinar 20.000 milions de dòlars en un primer moment i 30.000 milions de dòlars més el juny passat. Així doncs, nominalment, l'emblemàtica empresa automotriu ha quedat nacionalitzada. Altres empreses com Bank of America Corp, American International Group Inc, GMAC, Chrysler i Chrysler Financial també han rebut ajudes o concessions importants per ser rescatades de la crisi, acompanyades d'algunes mesures com l'anunciada reducció de sous dels executius de les empreses intervingudes. Mesures, totes elles, que han pre-

Barack Obama en un moment del seu discurs durant la seva visita oficial a Berlín

tès salvar del col·lapse total el sistema econòmic i financer nord-americà i que, arribats al mes de novembre, sembla que són una de les causes de la lleugera recuperació de les borses. No obstant això, el mercat laboral continua en estat crític. A començaments d'octubre, la taxa d'atur dels EUA encara era d'un 9,8%, tot i que va experimentar una lleugera disminució cap a finals del mateix mes i a inicis de novembre. Parlem, però, d'una xifra que ja supera els quinze milions de persones que han perdut la feina des que va començar la crisi, el 2007. La situació, doncs, no deixa de ser alarmant.

D'altra banda, el programa de reforma de salut ha xocat amb el mur de l'oposició republicana, que -erròniament i malintencionadament- ha arribat a dir que Obama té idees comunistes i socialistes, tot i que només es tracta de donar viabilitat a un sistema de salut davant l'actual sistema públic d'atenció mèdica, deficitari i inexistent. Encara no s'ha aconseguit un consens definitiu. Pel que fa a política exterior, el punt àlgid és la guerra. La retirada de les tropes de l'Iraq i de l'Afganistan continua essent una promesa. Però, contràriament, des de començaments d'any, s'han continuat enviant soldats a tots dos països i els programes de reclutament no han cessat. El mes de març, just dos mesos després d'assumir la presidència, Barack Obama va autoritzar l'enviament de 21.000 soldats a l'Afganistan, als quals cal sumar almenys

uns altres 13.000 efectius de guerra que podrien haver estat enviats a terres afganeses sense haver-ho anunciat, segons declarava el *Washington Post* fa just un mes, arran de l'augment de la inestabilitat i la violència a la regió. Unit a la *débacle* de l'Iraq i l'Afganistan, les maniobres per recuperar el vell protagonisme a l'Amèrica Llatina han pres rellevància. L'actitud vacil·lant davant del cop d'estat a

Amb Obama, han pres importància les maniobres per recuperar el protagonisme a l'Amèrica Llatina

Hondures i la signatura d'acords per establir bases militars a la frontera de Colòmbia amb Veneçuela són una porta oberta a la intervenció a la regió que, històricament, havia estat el pati del darrere dels governs nord-americans. El seu segon dia de presidència, Obama va ordenar el tancament de la presó de Guantánamo, però després de molts esculls al Congrés i al si del partit republicà, s'haurà d'esperar fins el gener de 2010 perquè, finalment, es pugui fer efectiu el tancament del centre i el trasllat dels reclusos a pre-

sions situades en territori nord-americà. Però no s'ha dit res de la base, que continuarà oferint servei militar de manera il·legal en territori cubà.

L'embargament contra l'illa també ha estat un dels punts de l'agenda política des del primer moment. Des d'aleshores, s'ha produït un acostament al govern cubà a través del diàleg. El mes d'abril, set congressistes demòcrates van visitar Cuba; s'han flexibilitzat les mesures d'embargament i Obama ha decidit eliminar les restriccions de viatges i enviament de remeses a l'illa. No obstant això, el cos legal sobre el qual se sustenta l'embargament continua vigent. Les lleis Torricelli o Helms-Burton, per exemple, continuen essent cossos legals extraterritorials aplicables a Cuba. Tot i que la voluntat expressada va encaminada a normalitzar les relacions, el cert és que, paradoxalment, durant les votacions del 28 d'octubre a l'ONU, els EUA -juntament amb Israel i les illes Palau- van tornar a votar en contra d'aixecar l'embargament, malgrat els 187 vots a favor del cessament.

Fa just un mes, les notícies de portada de tot el món difonien la primícia de la concessió del Premi Nobel de la pau a Barack Obama. Una mena de reconeixement a la retirada de l'escut antimíssils i als seus "esforços extraordinaris per reforçar la diplomàcia internacional i la cooperació entre els pobles" a fi de conciliar la pau mundial. Parafraçant l'apunt que va fer

Peter Beaumont a *The Guardian*, sembla que -amb el Nobel- s'ha premiat més el que Obama podria arribar a fer en matèria de pau, que no pas el que -objectivament- hagi pogut aconseguir fins ara. En aquest sentit, el contrast del premi amb la continuïtat de la política exterior militar nord-americana no deixa de ser paradoxal. Encara és aviat per fer un balanç definitiu,

El Nobel ha premiat més el que podria arribar a fer en matèria de pau, que no pas el que ha fet

però es perfilen dos criteris claus. El primer, en l'àmbit de política interna: durant el seu -encara recent- període de govern, Obama ha fet alguns passos estratègics per aplicar el canvi que va prometre. Però ha topat amb una forta reacció conservadora republicana i amb les estructures de poder encarracades nord-americanes que, segons sembla, tenen més força, a la pràctica, que les bones intencions del president. El segon, en relació al seu antecessor George W Bush i en l'àmbit de la política interna, la transformació és evident. Però, si jutgem per la política exterior nord-americana, el canvi encara s'ha de veure.

ARXIU

HODURES · LA RESTAURACIÓ PRESIDENCIAL PODRIA SER UNA MANERA DE LEGITIMAR LES IMMINENTS ELECCIONS

El cop d'estat no acaba amb Zelaya

Roger Rovira
Barcelona

La restitució del president Zelaya no suposa la derrota del cop d'estat. Tot i la bona notícia de la restauració presidencial a Hondures, alguns analistes i activistes del país temen que no sigui una manera de legitimar les imminents eleccions presidencials, municipals i legislatives, convocades pel 29 de novembre. De fet, el Congrés hondureny fa setmanes que no convoca sessions perquè els diputats estan immersos en la campanya electoral. En aquest sentit, cal remarcar que el colpista Roberto Micheletti pertany al mateix partit que Mel Zelaya i, per tant, aquest té poques setmanes per triar i impulsar un candidat a la presidència, ja que ell no es pot presentar.

“La Cort Suprema, el Congrés Nacional, el Tribunal Electoral... tots són colpistes. Quines garanties poden haver-hi pel poble hondureny?”

El Front Nacional de Resistència (FNR) contra el cop d'estat difícilment podrà presentar un candidat propi, però podria recolzar una candidatura unitària si l'independent Carlos H. Reyes i César Ham, d'Unió Democràtica (UD), arriben a un acord. De totes maneres, hauria de formar 26.000 persones perquè s'integressin a les taules electorals i vigilar cada vot. Un esforç polític, logístic i operatiu que reconeixen que els pot superar.

L'estat de setge i un previsible frau taquen les urnes

La restitució de Zelaya no garanteix que les eleccions es puguin celebrar amb normalitat, tal com denuncia Bertha Cáceres, dirigent del Consell Cívic Popular i Indígena d'Hondures (COPINH) i membre del FNR, ja que “la Cort Suprema, el Congrés Nacional o el Tribunal Electoral són colpistes. Quines garanties poden haver-hi pel poble hondureny en aquestes circumstàncies?”. També alerten sobre el setge mediàtic i la possibilitat que es tanquin més mitjans contraris als colpistes,

Setmanes abans de les eleccions es manté el toc de queda a Tegucigalpa, capital del país

> La refundació d'Hondures de la mà de 400 delegades

Malgrat els colpistes, els moviments socials continuen la preparació d'una Assemblea Nacional Constituent. Abans de permetre la restitució de Zelaya -un requisit de la comunitat internacional per avalar les eleccions-, es van assegurar que no recolzaria cap procés constituent “de manera directa ni indirecta”, segons el

text de l'Acord de San José. Tot i que aquest va ser un dels motius del cop d'estat, el Front Nacional de Resistència continuarà el seu camí. “Abans del cop, vam organitzar la trobada per la refundació d'Hondures” -recorda Bertha Cáceres-, que va comptar amb la participació de més de 400 delegades de tot el país, per debatre els possi-

bles continguts de l'Assemblea Constituent. El treball “de socialització i d'anàlisi als barris i les colònies i als municipis de l'interior” continua perquè -assegura- “no permetrem, tant si es restitueix el president com si no, que aquest procés caigui en mans dels mateixos polítics corruptes que ja han començat a parlar de l'ANC”.

tes, com ja van fer amb Ràdio Globo, Ràdio Catracha i el Canal 36 de televisió. Però Cáceres continua. “El poble ja sap quins candidats són colpistes o no a cada municipi”.

Hi ha sospites que s'està manipulant el padró i la distribució de les taules electorals

Des de diferents sectors, s'està denunciant la preparació d'un frau electoral. Hi ha sospites que s'està manipulant el padró i la distribució

de les taules electorals. El portal Rebelión afirma que s'han afegit un milió i mig de votants ficticis. La contractació de dues empreses de telefonia mòbil per transmetre els resultats de manera immediata és vista com un intent de restar temps de maniobra a les protestes davant un possible frau.

Un pacte per legitimar el règim

Segons informacions de la cadena de televisió BBC, el líder del conservador Partit Nacional, Pepe Lobo (favorit a les eleccions), i el secretari d'estat dels EUA, Thomas Shannon, haurien arribat a un acord perquè els diputats d'aquest partit votin a favor de la restitució de Zelaya. Malgrat tot, Shannon s'hauria compromès a acceptar el resultat de les eleccions encara que

Shannon s'hauria compromès a acceptar el resultat de les eleccions encara que Zelaya no fos restituit

alguns legisladors del Partit Nacional votessin en contra i Zelaya no fos restituit. En aquest sentit, Bertha Cáceres afirma que els diàlegs a Costa Rica “han estat una estratègia del Pentàgon, de Hillary Clinton”. De fet, Óscar Arias, president de Costa Rica, és conegut per la seva vinculació a

grups d'ultradreta i “pel seu paper perillós i contrainsurgent als anys 80”.

Els colpistes van intentar assegurar-se l'amnistia i que els abusos no fossin jutjats, extrem que va refusar Zelaya. Juan Barahonda, representant del FNR al diàleg, té clar que “la nostra gent són presos polítics i els colpistes no tenen proves contra nosaltres” i, per tant, no es poden canviar

Els moviments socials preparen la convocatòria d'una Assemblea Nacional Constituent

“per gent que sí que ha comès delictes: assassinats, tortura i repressió”.

L'esforç dels Acords de San José per legitimar els colpistes es reflecteix en l'encàrrec d'un govern d'unitat, tot i que no queda clar si el personal acomiadat arran del cop d'estat serà readmès ni què passarà amb el que van contractar els colpistes. De la mateixa manera, cal destacar el fet que ha de ser el Congrés qui avaluï la restitució de Zelaya, el mateix Congrés que el 28 de juny va nomenar Micheletti després d'acceptar una falsa carta de renúncia de Zelaya. També cal destacar l'esforç del secretari d'estat dels EUA, Shannon, per equiparar el president democràtic amb el dirigent colpista en referir-se als dos com a “herois de la democràcia hondurenyana”.

Les claus de la resistència a Hondures

La resistència al cop d'estat s'ha mantingut constant des del primer dia, malgrat les dificultats que va suposar el tancament de mitjans afins i la intervenció de les comunicacions. La informació ha circulat a través d'Internet i de petits mitjans de comunicació com les ràdios comunitàries. Un altre fet destacable és que s'ha documentat massivament la repressió a través de càmeres digitals i telèfons mòbils, fet que facilitarà molt la tasca d'exigir justícia davant els culpables de la mort de més de 20 persones i de les més de 3.000 detencions il·legals.

En sentit contrari, nombrosos activistes han denunciat que alguns diaris entreguen fotografies dels assistents a les protestes a la policia. El Comitè per la Defensa dels Drets Humans a Hondures va confirmar que la presència massiva de fotògrafs del diari *El Heraldo* a les manifestacions no es traduïa en una extensa cobertura fotogràfica.

Construïm una MEDITERRÀNIA per la PAU, la JUSTÍCIA i la DIGNITAT dels pobles
Jornades el 13 i 14 de novembre a l'Amfiteatre de l'IEMED, C/ Girona 20 Bcn

Temari
Un sistema internacional en redefinició: impactes sobre l'espai Mediterrani
El nou quadre geoestratègic al Pròxim Orient
Mobilització dels moviments socials i de resistència a la Mediterrània: alternatives i accions de la societat civil organitzada

+info: sodepau@sodepau.org / 933010171

Organitzen: **SODEPAU** Amb el suport: **IEMed**

ESPAI OBERT
Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda i a consciència econòmicament el projecte: Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

*Col·lectiu: Etcètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Ràdio Sans Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.
*La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.
C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

QUESONI
www.quesoni.cat

Il·luminació i sonorització d'esdeveniments.

Telèfons de contacte:
Un: 628 824 345
Tobal: 877 338 594
Pep: 699 694 872

Cerdedeu, Palaos Catalans info@quesoni.cat

, espai directa

+ Suma-t'hi ⁺ pàgines ⁺ continguts ⁺ actualitat ⁺ reflexió ⁺ anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

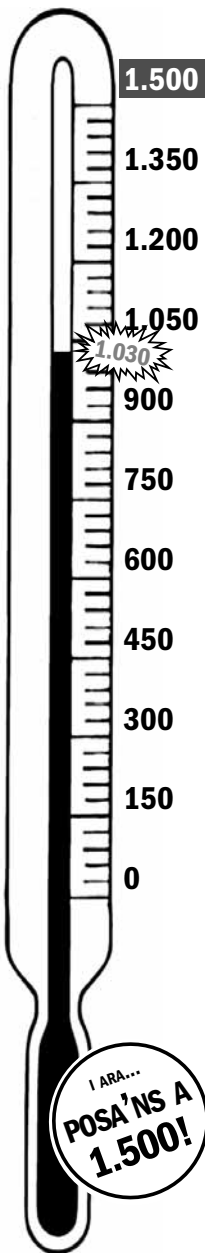
Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Asprer, 11 1er | Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimon Asprer, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Libertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana l'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Fanàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

Directament presenta'ns!

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

ILLACRUA I LA DIRECTA HEM DECIDIT AVANÇAR JUNTES

SUMA-T'HI!

+ INFO:
<http://imesd.wordpress.com>
imesd@illacrua.cat
imesd@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 70 euros / Solidària 140 euros Altres quantitats euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

LUCANO

Cada dimarts a les 21h
Sala El Enko,
Consell de Cent, 472

Tragèdia romana amb pollastre a l'ast, vi i assassinsats!

Autor: Marc Sarda | Director: Josep M. Riera (La Quadra Màgica)

4 €

DESCOMPTA

Descompte Directa!!

Presentant la següent entrada tindràs un descompte de 12 euros per la tragèdia romana Lucano de la companyia teatral La Quadra Màgica. Les funcions són els dimarts a les 21h a la Sala El Enko.

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

“Als moviments socials, no hi ha gaire varietat musical”

Ràbia Positiva, grup de hardcore i punk del barri de Sants, posa punt final a una trajectòria de més de quinze anys de fidelitat a la seva filosofia musical i política

Els Ràbia Positiva porten més de quinze anys fent hardcore de base i són una de les bandes més compromeses i referencials d'aquesta escena. Després d'haver publicat una maqueta i sis discos que han estat banda sonora per gran part dels militants dels moviments socials catalans, han anunciat que pleguen. El seu últim regal és *Una cançoneta i mo n'anem* (La Ràbia Records, 2009), un vinil amb cinc temes nous i dues versions d'Innocents i Código Neurótico. Ràbia Positiva va començar la seva gira de comiat a Castelló el 23 d'octubre i acabarà amb una gran festa el 5 de febrer a les Cotxeres de Sants. Hem parlat amb el cantant del grup, David Vázquez, perquè ens faci cinc cèntims de la decisió de plegar i de la trajectòria de la formació.

Guillem Sánchez i Pau Canela
expressions@setmanaridirecta.info

Una pregunta directa... per què plegueu?

Sí, realment és directa.

Doncs, hem arribat a un punt en què tenim la sensació d'haver arribat al final i d'haver-ho fet tot amb aquest projecte. Amb un grup com Ràbia Positiva sempre et plantejes reptes, però arriba un moment que tens la sensació de repetir-te, de ser sempre als mateixos llocs i amb la mateixa gent i això et genera desgast i manca d'il·lusió. Fins i tot la gent ho percep.

Vau publicar el CD i DVD *Sentiment, compromís i acció* (La Ràbia/Kasha, 2007) que, en certa manera, semblava un epitafi...

Sí, clar. És que, en aquella època, nosaltres ja parlàvem d'això. Ens plantejàvem tres sortides. La primera era continuar tocant, que era la més fàcil perquè és la rutina i no has de fer res més. Al mateix temps, també era la més perillosa perquè el fet de no evolucionar i no estar motivat, al final, crea mals rotllos.

Una altra opció era fer una revolució d'estil dins del grup, però això també era difícil. Per una banda, no sabem fer una altra música i, per l'altra, això hauria passat necessàriament per algun canvi a la formació i no estàvem disposats a fer-lo. Ràbia Positiva sempre hem estat els mateixos. I la tercera opció era plegar i fer un final feliç, que és el que hem acabat fent.

En canvi, al vostre darrer llargada d'estudi *Un altre camí* (Propaganda pel Fet!, 2005) hi havia la cançó "Metxes enceses", que era un clam de reafirmació en el grup. "Metxes enceses, somriures d'orella a orella, som el que som i fem el que ens surt del cor i aquesta és la nostra història"... Llavors estàvem molt convenguets de continuar, però la cançó és de 2005, abans del DVD. En aquell moment, pensàvem que la idea

era seguir, però ja devia passar alguna cosa perquè, si has de manifestar-te en aquests termes en una cançó, és que tens algun dubte. **Després d' *Una cançoneta i mo n'anem* vindrà allò de: "Bé, ara fem la penúltima"?**

Una cançoneta i mo n'anem és un disc de comiat per la gent més seguidora de la banda. L'hem editat només en vinil, que és una de les úniques coses que ens quedava per fer com a grup. Sabem que hi ha gent que s'ha comprat el disc i no té tocadiscos... Tenim ganes d'acabar així.

Les sortides eren continuar tocant, fer una revolució d'estil dins del grup o plegar amb un final feliç

Vau començar amb una maqueta en casset, *La voz de la discordia* (Tralla Records, 1995) i marxeu amb un vinil. Tant poc ha canviat el món de la música en quinze anys?

És que nosaltres vam començar quan el vinil moria i ens vam quedar amb les ganes de fer-ne un. Ara que sembla que torna, ens hem donat el gustet, perquè no es pugui dir que no en tenim cap. Ara, la música ha canviat molt. Internet és un element central, amb coses bones i dolentes. Per una banda, et permet arribar a molta gent i, gràcies a això, nosaltres hem pogut tocar a llocs com el Brasil, on no ens pensàvem que arribaria la nostra música.

I ara diràs que fa que baixin les vendes! Més enllà d'això, jo crec que provoca una certa devaluació de la música. Quan tenia quinze anys, aconseguir

ARXIU ALBERT GARCIA

un casset gravat de The Clash era tot un esforç i tenir-lo et produïa la il·lusió corresponent. Avui, tens tota la discografia només fent clic i hi ha el risc que la gent resti importància al que significa. I pel que fa a les vendes, doncs el mateix. És cert que ara cap discogràfica no et paga un disc, però ara qui més qui menys es pot fer un estudi a casa molt barat. Nosaltres hem viscut la contradicció que la primera maqueta ja ens la va treure un segell discogràfic i, en canvi, el disc de comiat ens l'hem autoeditat. El món al revés!

Com es veuen els moviments socials des de dalt de l'escenari?

Sempre hi ha canvis, però no crec que siguin fonamentals. Nosaltres vam començar tocant a l'època del boom dels casals de joves i vam actuar al primer BAM, a la Mercè. Després ja mai més, és clar. Després hi va haver el circuit dels centres socials -que va tenir cert pes- i, ara, hi ha les festes majors alternatives... que cada cop són més i més massives. Per tant, quan s'acaba una cosa, en surt una altra; les formes canvien, però es mantenen uns espais.

Creus que ara els moviments són més variats musicalment, que ja ha acabat l'època en què només el punk era revolucionari?

No crec que hi hagi més varietat ara que abans. És normal que s'escolti molt punk i molt hardcore perquè

són músiques que sempre han tingut lletres molt polítiques. Però abans hi havia molt d'ska, que jugava el paper que ara juga la rumba. Potser aquesta escena de hip-hop que està naixent podria marcar la diferència. Però, per exemple, jo no veig que hi hagi gaire grups de pop entre els més vinculats als moviments. Ja m'agradaria!

Però ara potser es miren més els detalls com que l'equip soni bé. És que ens fem grans?

Potser sí que és això. La veritat és que aquestes coses ara es vigilen més i, al final, s'agraeix. Havíem arribat a fer autèntiques barbaritats. **Ràbia Positiva us heu definit com un grup del barri de Sants, on hi ha una xarxa de moviments socials rica, caracteritzada per aglutinar gent de diferents ideologies. Això us ha pogut influir a l'hora de fer les lletres o decidir la línia del grup?**

Nosaltres, com a grup, sempre hem fet les nostres cançons extraient material del món que ens envoltava i, en aquest sentit, potser sí que ens ha influït l'entorn polític del barri. De fet, hem arribat a tocar un dia per Maulets i l'endemà per la CNT. No hem estat un grup tan definit com podien ser els Sin Dios o Inadaptats i, potser per això, tampoc no hem tingut tant d'èxit. La gent prefereix coses sòlides amb les quals identificar-se. Però fer-ho diferent hauria

estat ser poc fidels al que som realment.

Nous projectes?

Aquí tothom té inquietuds diferents. Hem agafat un local d'assaig nou per no desvincular-nos del món de la música. No volíem guardar l'amplificador a l'habitació i apartar-nos d'això. Però ja s'anirà veient què fa cadascú durant els propers mesos. No hi ha res acordat en comú.

Per què tornariu a tocar junts?

Això ja ens ho han preguntat, però a mi em sembla que no és ètic respondre una pregunta així quan encara no ens hem ni separat! Ens ho hauréu de preguntar després de l'últim concert...

Correu el risc que ja no us facin més entrevistes...

(Rialles)

AGENDA

RÀBIA POSITIVA (GIRA DE COMIAT):

23 d'octubre. CASTELLÓ.

13 de novembre. MADRID.

CSO El Dragón (+Zinc).

14 de novembre. CUENCA.

Sala Babylon (+Zinc).

15 de gener. LLEIDA.

Sala La Boite (+Mall i El Oso Yonki).

23 de gener. RIBES DEL GARRAF.

Nau del Ger (+ bandes locals).

6 de febrer. COTXERES DE SANTS.

ÚLTIM CONCERT.

MÚSICA

Ribes celebra la segona edició del Pipop

El Petit de Cal Eril, Els Amics de les Arts i Ix! encapçalen un festival que durarà dos dies i que creix amb la Fira d'Art i Música

Salut Colomer
expressions@setmanaridirecta.info

Ribes del Garraf celebra, per segon any consecutiu, el Pipop, un festival de tardor dedicat a la música pop independent feta als Països Catalans que enguany reunirà, entre altres grups, El Petit de Cal Eril, Els Amics de les Arts i Ix! La segona edició d'aquesta proposta -gestada entre els socis i simpatitzants de l'entitat cultural GER- amplia espais, dies i bandes, a més d'aportar per nous formats com ara la Fira d'Art i Música i una *performance* artística i musical.

El Pipop va néixer com a alternativa als pocs espais on es podien escoltar els nous grups de pop en català en directe a la comarca del Garraf. Aquest any, el festival assolirà per partida doble els seus objectius. D'una banda, perquè els concerts s'allargaran dos dies i, de l'altra, pel nou espai de la plaça de la Font, que obrirà la proposta al poble. Allà s'hi celebraran de manera gratuïta els concerts del divendres 6 de novembre a la nit i una *performance* musical i artística a càrrec de Le Petit Grup Band. Aquest nou espai també acollirà la Fira d'Art i Música (FAM) al llarg de tot el cap de setmana.

Apropar els missatges al públic

L'èxit de la nova escena de pop en català ha estat aproximar als missatges al públic gràcies a la llengua. Però, més enllà de la cosmovisió intrínseca que alguns relativistes lingüístics atribueixen als parlants d'una mateixa llengua, les lletres del nou pop tracten temes universals des del prisma de la quotidianitat i n'ofereixen noves òptiques en funció de cada formació i del seu origen territorial. A més a més del ventall de novetats que aporten les lletres, el so també s'ha rendit a la procedència dels integrants dels conjunts i a la seva concepció original de la realitat. És per això que un dels grans reclams del programa del Pipop és la tria del grup que hi actuaran.

Els primers seran els Psicorelia, un grup de músics veterans de Ribes que han participat en diverses formacions del poble i que fa poc s'han ajuntat en aquesta nova proposta. Els seguirà el grup de Guissona que capitaneja Joan Pons, El Petit de Cal Eril, amb les cançons del seu disc debut *I les sargantanes al sol*. Un pop-folk aparentment d'èxit i senzill, però profund i recarregat de fons. La nit acabarà amb una batalla entre els Dj's Mide i Rimbombantes a la nau del GER.

El 7 de novembre també s'estrenarà amb so de Ribes. Se n'encarregarà els Bulma, la formació local

Ix! i El Petit de Cal Eril són dues de les propostes del cartell del segon Pipop

que ja va participar a la primera edició del festival i que ara és a punt de presentar la primera maqueta. Els seguiran Raydibaum, el grup nascut el 2000 amb tres discos al mercat -el darrer en català, *Maleixo el temps*-, amb un pop amb influències del rock anglosaxó, del jazz i molta instrumentació elèctrica. Després, els quatre cantautors que conformen Els Amics de les Arts -per alguns considerats la nova Trinca del segle XXI- oferiran el seu espectacle interactiu amb clips genuïns i actuacions còmicomusicals. A Ribes, estrenaran part del seu segon treball *Bred and breakfast*. Els últims d'actuar seran els Ix!, el grup que -sota la influència de Cadaqués- mescla el rock més estrident, l'acústica simple i el pop

electrònic. La formació, que acaba d'enllestir la banda sonora d'una pel·lícula rodada al Cap de Creus, està començant a gravar les cançons del seu segon treball.

Fira d'Art i Música del Garraf

Al marge de la música, un dels reclams d'enguany és la creació de la Fira d'Art i Música del Garraf (FAM). La FAM reunirà diferents estands on s'exposaran, per una banda, creacions dels joves artistes de la comarca i, per l'altra, els discos dels artistes que treballen l'autoedició o que formen part del catàleg de segells musicals independents. "L'objectiu és que la Pipop Fam sigui un aparador i una oportunitat perquè aquests joves talents mostrin les seves creacions", asseguren des de l'organització.

MÚSICA

Rap elegant

Anna Godoy
expressions@setmanaridirecta.info

Que avui en dia el hip-hop en català està en auge és quelcom ben sabut per tothom a qui interressi aquest tipus de música. Darrerament, estan sortint cantants com bolets i una d'aquestes noves propostes ve del Baix Llobregat, de Sant Just Desverner per ser més exactes. Es diu David Monso i es presenta amb el nom de *Nano*. Tot i que ja fa uns quants anys que rapeja, concretament des de l'any 2001, ara s'ha decidit a treure una maqueta en solitari i íntegrament en català: *La nanotecnika*. Tot i que ara camini en solitari, en aquest primer treball no li manquen les col·laboracions a bona part dels vuit talls que componen la *demo*. Al micròfon l'acompanyen Joanarman de Praxiz, Rodrigo d'At

La Nanotecnika

Nano (autoeditat, 2009). *Demo* amb vuit temes. Amb les col·laboracions de Joanarman (Praxiz), Rodrigo (At Versaris) i Alley (4Son).

Versaris o Alley de 4Son i també gaudeix dels productors Flowtiza, Maverik, Pibe i Sagu, uns noms que els amants del rap segur que coneixen. *Nano*, que defineix la seva música com a "rap elegant", ha begut de diferents fonts com Public Enemy, Beastie Boys o Cypress Hill. Les lletres de les seves cançons s'endinsen en allò més profund, ja que -segons explica el raper en una entrevista a la revista *Enderrock*- vol "fer veure que la revolució és individual". I acaba dient: "Hem de lluitar, donar-nos amor els uns als altres. Hem d'acabar amb la recerca exclusivament del plaer individual". A més, com la majoria de joves que comencen, està immers en projectes que el fan ser un dels elements més atractius del hip-hop en català. Un rap diferent que no estem acostumats a sentir en català. En definitiva, un rap elegant.

MÚSICA

El que queda de mi

Els Trons
(Butterfly) Rock.

Sembla que comença a coure's un nou petit fenomen musical en aquestes latituds del mediterrani: la recuperació i la reivindicació del so *old school* del pop i el *yé-yé* català dels anys 60, molt viu en el seu dia, però sepultat -anys més tard- per l'eclosió de la Nova Cançó. El grup que ens ocupa es diu Els Trons i edita un EP en vinil en clau d'homenatge als discos de grups de pop i rock de garatge -com Els Dracs, Eurogrup o Els Xocs- que publicava el

segell Concèntric als anys 60. La banda, encapçalada pel guitarrista Marc Argenté, fa versions en català de peces de grups com The Music Machine, The Squires o The Chocolate Watch Band, homenatjant el so *fuzz* (en referència als pedals de distorsió, que duen aquest nom i van proliferar durant els anys 60). Si el vell tocadiscos dels pares ja no funciona, també podeu escoltar-los al seu myspace (myspace.com/elstrons). ROGER PALÀ

MÚSICA

Records del futur

Glissando
(DiscMedi) Pop.

Després de gairebé un lustre d'inactivitat musical, Glissando reapareix amb un nou treball on es reivindiquen com a pioners de l'indie-pop en català. A *Records del futur*, la banda encapçalada per la cantant Laia Vaqué i el guitarrista i compositor Mac Sora s'alia amb nous companys de viatge (els multiinstrumentistes Valen Nieto i Txarli Oliver) i desvien el seu so cap a un elletropop d'estètica *low-fi*, sense oblidar la seva passió per l'aspra guitarra distorsionada i les bones melo-

dies. Destaquen cançons com "Marmotes", referència explícita a la hibernació del grup, o "Miop". La veu particular i enigmàtica de Vaqué continua essent la millor carta de presentació d'un grup tractat injustament per la història, que el seu dia va quedar ubicat en terra de ningú i que ara busca reubicar-se en la nova escena. Sofisticació i elegància en unes composicions tan meticuloses com sempre: Glissando *la torna a encertar*. Ara només falta que algú se n'adoni. R. P.

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

'En temps de crisi, posa't VACA'

La memòria és la protagonista de la novena Mostra de Creadores Escèniques

La creació col·lectiva 'Memòries' és la producció del projecte VACA

La salut del Novembre Vaca no trontolla amb la crisi, tal com demostra el programa farcit d'activitats de la novena Mostra de Creadores Escèniques. La fórmula és el trinomi entre gènere, art i activisme. Del 5 al 28 de novembre, a diversos espais de Barcelona, les integrants del Projecte Vaca tornen a l'escena per presentar-nos muntatges innovadors, multidisciplinaris i transgressors. Enguany estaran dedicats a les diverses formes de la memòria.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Seguint aquest fil, la dramàtica de la memòria obrirà el cicle amb una taula rodona a la nova Llibreria Pròleg el 5 de novembre. A partir d'aquí, les paraules cediran el torn a les expressions per endinsar-nos al conjunt de propostes preparades per tot el mes. Un dels *work in progress* destacats és la creació col·lectiva titulada *Memòries* i coordinada per Esther Pallegà i de producció pròpia del Projecte Vaca: un treball de recerca al voltant de la memòria històrica i la seva petjada sobre els nostres cossos. També trobarem una sorpresa, l'espectacle interactiu per públic familiar *Viatge al fons del mar*, de la mà de la Companyia Dansalut.

Dones, artistes i activistes

Un dels esdeveniments més esperats de la novena mostra, però, no és cap muntatge escènic ni cap *performance*. Són les jornades *Dones, artistes i activistes*, que es duran a terme del 11 al 13 de desembre a l'Espai Bonnemaison i vinculades, també, al Centre de Cultura de Dones. La iniciativa sorgeix de la comissió de Teatre Social del

Projecte Vaca amb l'objectiu de crear un espai d'intercanvi i reflexió al voltant de tres eixos: dones per la pau, violència de gènere i teatre sense límits.

La difusió de les jornades tot just acaba de començar, però les integrants del Projecte Vaca estan convençudes d'arribar a moltes d'aquelles dones que, tant a títol individual com col·lectiu, "estiguin interessades en l'acció social que emprenen les dones des de les arts escèniques". Tot plegat, amb l'objectiu de "visualitzar la situació de les dones en diferents contextos de conflicte social i els projectes que, des de l'àmbit de la creació escènica, estan contribuint a la millora de la situació social i personal de les dones i el seu entorn".

L'entramat VACA

El Projecte Vaca concentra les seves aparicions públiques al mes de novembre, però pastura -i molt- al llarg de tot l'any. Des de la seva creació, el 1998, s'ha convertit en el referent aglutinador i reivindicatiu de les dones creadores que viuen i treballen a l'àrea metropolitana de Barcelona. El joc del projecte ha permès que n'hagin sortit múltiples branques actives. Una d'elles és la popularment coneguda VACATE-

novembre Vaca'09

Novembre VACA'09

Novena Mostra de Creadores Escèniques

Del 5 al 28 de novembre, Barcelona.
www.projectevaca.com

CA, una biblioteca de textos i material videogràfic d'autores nacionals i internacionals. De moment, es troba ubicada a la seu de les Vaques, al Centre Cívic Convent de Sant Agustí i al carrer Comerç de Barcelona i el servei de préstec és els dijous a la tarda. Tot plegat demostra que la VACA no s'atura i continuarà remugant per investigar, experimentar i incidir en tots els sectors professionals del món dels escenaris.

ARTS ESCÈNIQUES

Les Cerkalades i la cultura alternativa a Piera

Nou espai per l'expressió i la creació artística el darrer divendres de cada mes

Pocs festivals tenen l'oportunitat, els recursos i -sobretot- les ganes de continuar fent gresca un cop ha passat la seva edició anual. El Cerka'l de Piera, però, és l'excepció que confirma la regla. Amb un creixement important des del seu naixement -el 2003- i després d'una edició multitudinària a finals de juliol, ara s'atreixeix amb una programació mensual, l'últim divendres de cada mes, a les onze de la nit, a l'Espai d'Entitats del poble.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Seguint la filosofia de treball del festival Cerka'l, l'associació juvenil amb el mateix nom que l'organitza anualment ha decidit apostar fort per un canvi de format que permeti apropar la gent de Piera a aquelles propostes escèniques més íntimes i personals. Així, les Cerkalades de petit format argaran una importància crucial a la proximitat entre l'artista i l'espectador i permetran jugar amb la confusió entre els protagonistes i els observadors. La programació continuarà en la línia artística que ha marcat totes les edicions del festival i serà dirigida a públic adult. Els espectacles seran un reflex de propostes poc convencionals treballades des de tots els llenguatges possibles i transmeses a través del teatre, la dansa, la poesia, la música, les videoprojeccions i els curtmetratges.

Mantenir l'essència del Cerka'l

A l'hora de dissenyar les seves intervencions, una de les voluntats fermes de l'Associació Cerka'l ha estat mantenir l'essència amb la qual va ser creada. És a dir, treballar el vincle entre innovació, educació i cultura per fer-lo extensiu al conjunt de la societat. Aquesta ha estat la premissa que ha marcat les set edicions del

Cerkalades

Darrer divendres de cada mes a les 23h.
Espai d'Entitats de Piera.
Carrer Folch i Torres.

Més informació:
www.cerkal.org

Cerka'l celebrades fins ara. L'interrogant de si aquest nou producte continuaria en aquest mateix camí, de moment, ha quedat resolt positivament, tal com es va poder veure durant la primera *cerkalada* celebrada el 30 d'octubre i on es va anunciar, entre d'altres coses, que ja n'hi ha vuit més de preparades.

Libreria Distrivinyes

Llibre polític, crític...
Editorials: Virus, Vosa, Txalaparta, Hiru, El Jonc...

c/ de l'Or, 8 (Plaça del Diamant)
08012 Gràcia, Barcelona
Teléfono 933 683 901
distrivinyes@yahoo.es

pàgines continguts
actualitat + anàlisi
+ Suma-t'hi

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral Za 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = fpec@laccent.cat

www.laccent.cat

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam - 93 218 92 39
tantam@ibernet.com

LIBRES

La serenitat lumpen de Roberto Bolaño

Les reedicions pòstumes de l'autor xilè s'estan imposant com un nou cànon literari

Deixant de banda les obres més conegudes de l'autor xilè –el torrencial *2666* i la reconstrucció del pelegrinatge vital dels poetes *realvisceralistes* que és *Los detectives salvajes*– l'obra literària de Roberto Bolaño (Santiago de Xile 1953-Barcelona 2003) s'està imposant com un nou cànon literari.

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Algunes d'aquestes obres, constantment reeditades, poden representar només una operació mercantil de l'editorial Anagrama per aprofitar el material pòstum (com pot ser el recull de relats *El secreto del Malo* o *La universalidad desconocida*). Altres, però, guanyen una entitat pròpia, on es mostra una faceta de l'escriptor sense la màscara literària d'Arturo Belano com a narrador. Aquest és el cas de *Una novel·la lumpen*, un llibre que –amb sordides, habilitat narratiu i un bon to moral– aconsegueix ser una pedrera a totes les novel·les d'iniciació.

"Som ocells en una tempesta"
Narrada en primera persona, la protagonista de *Una novel·la lumpen* ens explica el seu passat delinqüent. Ella i el seu germà són dos adolescents que es queden orfes "i això, d'alguna manera, ho justificava tot". La seva caiguda lliure al món de la marginalitat no tindrà mai l'interès d'una aventura artúrica i, per ella, la lucidesa descarnada no serà una conquesta de maduració personal (increïble com Bolaño aconsegueix filtrar els mecanismes amb què la narradora defensa els bocins de la seva innocència perduda). La visió desmitificadora del sexe esborra totes les fronteres d'autocomplaença morals i, de pas, un dels temes constants que celebren les novel·les

d'iniciació. Aquí només hi ha vides fracturades i històries que acaben o podrien acabar malament i que Bolaño sap no convertir en autocompassió o fatalitat o un nou heroisme inútil. I en aquest equilibri moral difícil –on la desgràcia mai compensa ni resulta pedagògica– és on trobem el millor Bolaño.

Històries com aquesta són pròpies de la literatura del xilè, que va acabar els seus dies a Catalunya. Personatges marginals que només poden aconseguir optar per la serenitat estoica, sense que hi hagi cap altre heroisme que la pròpia serenitat i on tothom està abocat al mateix final tràgic. Trobem exemples semblants en el conjunt de relats *Vida de Anne Moore* (agrupats a *Llamadas telefónicas*), on la presència constant de la malaltia –no en va, Bolaño escrivia sabent que el seu temps era limitat– fa que el resultat final de totes les accions sempre sigui el que intuïm.

La memòria de les víctimes i la justícia

El cop d'estat a Xile i la memòria de les víctimes és un tema central de la literatura de Bolaño. Aquesta memòria cristal·litza totalment a *Amuleto*, narració en primera persona d'una supervivent de la matança d'estudiants mexicans a Tlatelolco el 1968. Un personatge que ja apareix a *Detectives salvajes* explicant "una història de terror però que no ho semblarà". Malgrat les disgregacions contínues, la narració avança i retrocedeix sempre al vaivé de les onades del record traumàtic, una vida congelada sempre al mateix lloc, on cada cop l'escriptura i la protagonista se'n van més cap enllà, cap a la lírica visionària o el col·lapse mental. Amb dosis d'humor pròpies de la impotència, per un costat, queda l'homenatge a una generació desapareguda i, per l'altre, la serenitat de la supervivent.

Amb *Estrella distante* fa un pas endavant i la justícia restituïdora més primària es fa realitat literària. La petita novel·la sí que és narrada per Arturo Belano, és a dir, que és més pròxima a la història biogràfica de l'autor. Potser per això, aquí trobem els temes nuclears de Bolaño i podria ser que aquesta sigui la millor manera de conèixer l'autor que va travar una obra orgànica fent que els personatges remetessin sempre a altres relats: la marginalitat, la mescla d'alta i baixa

Una novel·la lumpen

Autor: Roberto Bolaño (2002).
Editorial: Anagrama, 2009.
Pàgines: 160.

cultura, la necessitat de fer justícia (com l'homenatge a César Vallejo que significa el brillant *Monsieur Pain*, on l'antiheroi protagonista està en una trama tant nebulosa que només es pot concretar el seu impuls d'evitar un homicidi), el registre de sèrie negra i la voluntat de no separar els artistes d'una posició històrica ideològica.

Amb Bolaño, finalment, enmig de la tempesta tràgica i la desolació, sempre queda la memòria i el coratge o, almenys, la serenitat.

RECALL D'OBRES DESTACADES DE L'AUTOR:

2666. Anagrama, 1.160 pàg.
Los detectives salvajes. Anagrama, 622 pàg.
Una novel·la lumpen. Anagrama, 2009, 160 pàg.
Amuleto. Anagrama, 160 pàg.
Monsieur pain. Anagrama, 176 pàg.
Estrella distante. Anagrama, 160 pàg.
La literatura nazi en América. Seix i Barral, 256 pàg.
Llamadas telefónicas. Anagrama, 208 pàg.

LIBRES

Quatre mesos a l'infern feixista mallorquí

Roger Costa
expressions@setmanaridirecta.info

Palma de Mallorca –com a Barcelona–, el 19 de juliol de 1936, els militars van sortir als carrers animats pel crit tristament famós de *Visca la mort!*. La sort de l'illa, però, va ser molt diferent de la de Barcelona. Per les raons que sigui, el feixisme pràcticament no va trobar resistència a Mallorca i va establir-hi un règim de terror que es va cobrar més de 5.000 morts durant els primers quatre mesos. Manuel Pérez, militant cenetista nascut a Osuna

l'any 1887, es trobava a l'illa en aquells moments i l'horror viscut no va fer tremolar la seva ploma, afilada per molts anys de lluita en diferents diaris confederals, principalment a les Canàries i Andalusia. El 18 de novembre, quatre mesos després, es va poder escapar de l'illa en un petit vaixell de cinc metres juntament amb deu companys més. Després d'un trajecte marítim llastimos, van poder arribar a Menorca, que havia resistit heroicament l'alçament feixista. Des d'allà, Manuel Pérez va arribar a València, el gener de 1937, on va escriure la crònica dels

quatre mesos viscuts: *Cuatro meses de barbarie. Mallorca bajo el terror fascista*.

Ara, l'editorial mallorquina Edicions del Moixet Demagog, en col·laboració amb el Grup d'Estudis Llibertaris *Els Oblidats*, han recuperat aquest trosset de la història i ens el presenten en un format de butxaca pràctic i agradable. Aquesta és, precisament, una de les motivacions principals de l'editorial. Com diuen a la seva web, pretenen "donar sortida a històries que tal vegada no tenen l'extensió d'un llibre, però que mereixen una atenció i ens ajuden a entendre la història grossa".

Cuatro meses de barbarie Mallorca bajo el terror fascista

Autor: Manuel Pérez.
Edicions del Moixet Demagog i el Grup d'Estudis Llibertaris *Els Oblidats*.
Juliol 2009.
60 pàgines.
www.edicionsdelmoixet.com
http://elsoblidats.wordpress.com

, expressions

CINEMA

Malsons de pandèmia i apocalipsi

Noves aportacions al subgènere zombi encreuen els seus elements misantrops habituals amb la por davant les noves malalties

La pel·lícula 'Quarantine' ha iniciat un subgènere zombi

Arran de l'èxit de dues noves mirades al subgènere zombi, *Amanecer de los muertos* i *28 días después*, aquestes narracions audiovisuals han fugit del gueto en què van estar recloses després d'anys d'exploacions italianes i nord-americanes, sovint subestàndars i gores.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Zack Snyder i Danny Boyle van actualitzar els clàssics accelerant l'acció. A *28 días después*, per exemple, es narra una epidèmia devastadora, reminiscència de la ràbia, on l'alentit zombi es converteix en un infectat veloç i violentísim. Però es mantenen les connotacions habituals del gènere, especialment l'enfocament misantrop en la representació del món postapocalíptic: molts individus queien en la barbàrie després de l'esfondrament de l'*statu quo*.

Però si a clàssics com *La noche de los muertos vivientes* o *No profanar el sueño de los muertos* apareixia (de manera més insistent en el segon cas) un cert missatge ecològic, els films actuals semblen fantasies (normalment acrítiques) nascudes del pànic al contagi que generen les alarmes mediàtiques sobre les noves malalties. La modesta *The zombie diaries* explicitava aquesta connexió, a més d'oferir una èstica paradocumetal que emprà filmacions en càmera subjectiva fetes per personatges-testimoni.

Dues novetats videogràfiques recents, *El diario de los muertos* i *Quarantine*, són exploracions diferencials unides per plantejaments formals similars. La primera és una nova obra -notable i molt interessant- de l'expert George Romero. De fet, la seva cinquena aportació al subgènere, després d'aquella benintencionada *La tierra de los muertos vivientes* que, en forma d'*action movie*, tractava de la gestió del trauma de l'11-S. La segona és *Quarantine*, un *remake* nord-americà de *REC*, en general continuista, però que es desmarca del gir sobrenatural del díptic de Balagueró i Plaza per tractar una amenaça més propera als espectadors americans: la del terrorisme biològic. En tots dos casos s'usen les esmentades filmacions de càmera en mà per aconseguir una major aparença de realitat.

La veritat fragmentada
Com una mena de *Redacted* (el film de Brian de Palma sobre la invasió de l'Iraq) en versió fantàstica, *El diario de los muertos* tracta la multiplicació dels missatges a l'era d'Internet, dels blocs i de youtube. Romero presenta un fals documental basat en la tasca d'un estudiant de cinema que, en ple rodatge d'un film de terror, documenta els primers moments de l'epidèmia zombi.

Com és habitual en l'autor, no hi falten temps morts -contingudament emotius- que faciliten la reflexió i de l'espectador i alguns comentaris sociopolítics punyents. Si a *La tierra de los muertos* es reflectia un futur possible de la bunquerització de l'oligarquia en un món amenaçat per l'altre (transformant la por de l'islamisme en por dels morts vivents i, en definitiva, de tota persona aliena a les elits), aquí es tracta el control dels *mass media* per part de les autoritats, especialment en temps de crisi. I s'oferix una reivindicació matissada de la capacitat de tot ciutadà per convertir-se en informador, tot advertint que aquest avenç democràtic també comporta un afegit de confusió i fragmenta i dissol encara més la noció líquida d'allò que és veritat. A més a més,

juntament amb petits jocs de confusió entre la realitat i la ficció, Romero explora la possible compulsió de l'*homo videns* i la societat dels audiovisuals: el protagonista absent es manté aferrat a la seva càmera mentre tot s'ensorra i mentre observa, distanciat, la mort d'amics i la fi d'una civilització.

'REC' a l'americana
Quarantine també s'acull al recurs de la càmera subjectiva, en aquesta ocasió com si es tractés d'una gravació trobada, material en brut filmat per dos periodistes que han de documentar la nit en una caserna de bombers. Els coneixedors de *REC* ja sabran què ve a continuació: una intervenció teòricament rutinària en un edifici acabarà fent viure l'inici d'una plaga als personatges desconcertats. Les autoritats aïllaran l'edifici des de l'exterior i els protagonistes hauran de buscar un lloc segur impossible.

Els responsables del *remake* cerquen una major progressivitat en la revelació de l'amenaça, és a dir, que la irrupció d'aquesta no sigui tan brutal. En l'àmbit dramàtic, els personatges solen mostrar-se més vulnerables (potser més humans?) i no es transformen tan fàcilment en atletes. Però aquestes apostes apreciables no semblen compensar la pèrdua d'intensitat respecte al memorable original, per molt que es mantingui la tensió en espais reduïts i es pugui apreciar la interpretació voluntariosa de Jennifer Carpenter (*Dexter*).

FILMOGRAFIA

George Romero, *El diario de los muertos* (Manga Films, 2007).
John Erick Dowdle, *Quarantine* (Filmbox, 2008).

EL REBOST

Tardor a la mediterrània

Els pigments i les estratègies adaptatives

Joan-Andreu Moll Gamboa
elrebost@setmanaridirecta.info

El mesos d'octubre i novembre, una de les activitats clàssiques que ofereixen les cases de colònies per la canalla du el nom suggeridor i poètic de "els colors de la tardor". Els canvis en les tonalitats dels boscos caducifolis quan s'apropen els freds hivernals -amb les castanyes i els esquiroles com a acompanyants de repartiment- són, sens dubte, un reclam estimulant per iniciar la mainada en els misteris del bosc. A la gent adulta, ens passa igual. Gaudim de la infinitat de matisos que tenyeixen les muntanyes i, sovint, jutgem la visió d'una bellesa commovedora. Estareu d'acord, però, que es tracta d'una interpretació subjectiva -per bé que estesa i legítima- que no té res a veure amb la funció biològica del fenomen. I bé hi ha d'haver alguna raó que justifiqui un canvi tan espectacular...

Pigments fotosintètics

Sabem que, darrere el verd de les fulles, s'oculta una de les claus de volta de la vida a la Terra: la producció d'aliments i d'oxigen. Les principals responsables del procés són les clorofil·les, unes molècules complexes que tenen la capacitat d'absorbir l'energia lumínica procedent del sol i transferir-la per la seva transformació en energia química, el procés que coneixem com a fotosíntesi. La seva importància és cabdal, ja que permet generar matèria orgànica -glucosa- a partir d'un compost inorgànic, el CO₂. Només els organismes fotosintètics -plantes, algues i alguns bacteris- són capaços d'aquesta gesta. Els anomenem productors primaris i representen la font d'aliment de la resta d'éssers vius que no tenen manera -si no és per la dieta- de procurar-se el sustent.

Però les clorofil·les no són els únics pigments fotosintètics. Les acompanyen els carotenoides (carotens i xantofil·les), que es caracteritzen per absorbir llum de longituds d'ona diferents de

les que capten les clorofil·les. D'aquesta manera, la planta cobreix una fracció més ampla de la radiació solar. Es tracta de pigments molt comuns a la natura i que també trobem a les flors o als aliments com la pasta-naga, el plàtan o el rovell d'ou. Quan arriba la tardor -i abans que caiguin les fulles-, els arbres caducifolis perden la clorofil·la i es desemmascaren els grocs i els taronges dels carotenoides que, al llarg de l'estiu, restaven amagats sota la presència massiva de clorofil·les.

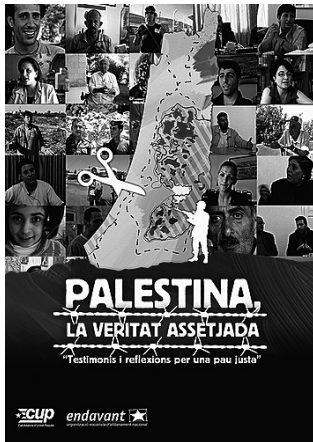
Caducifolis d'hivern, a l'abric del fred

Els pigments de les fulles, però, treballen de manera òptima en un marge estret de factors climàtics i ambientals. Les temperatures extremes, la manca d'hores de llum i l'escassetat de recursos hídrics són factors que poden limitar el seu rendiment fotosintètic. En aquestes condicions, les fulles -que incrementen significativament la superfície de contacte de la planta amb l'exterior- poden arribar a convertir-se en un problema: excés de pèrdues per transpiració, congelació, despeses de manteniment...

Davant d'aquestes situacions, els arbres responen amb diferents estratègies. Una d'elles és la dels caducifolis hivernals -també n'hi ha que perden les fulles a l'estiu i d'altres que les redueixen a agulles o escames petites i endurides, molt resistents a la dessecació i al fred- que tenen fulles grosses i delicades, que cauen en arribar l'hivern.

A les regions d'àmbit mediterrani -caracteritzades per la secada estival i el fred moderat- no són típiques les espècies caducifolies d'hivern. Haurem de buscar-les a les zones més humides i fresques, a la muntanya mitjana, les obagues i fondalades o a les ribes de rius i torrenteres. Allà trobarem roures, faigs, pollanques, til·lers, castanyers, aurons o freixes que esquitxen el paisatge amb les seves tonalitats tardorals mentre es preparen per l'arribada de l'hivern.

Recomanem

ALMACELLES
Dissabte dia 7 de novembre
PRESENTACIÓ DEL DOCUMENTAL
'PALESTINA, LA VERITAT
ASSETJADA'

17h. Al local Matadero. Afores, s/n.
Directora: Helena Sala. Una trentena d'homes i dones de diferents edats i de diferents territoris de la Palestina històrica expliquen com afecta sobre la seva vida diària l'ocupació i reflexionen sobre el seu futur incert. Els refugiats, el mur, les colònies, els atacs o el bloqueig de Gaza són alguns dels epígrafs d'aquesta història que explica allò que d'altres silencien.
Entrada Lliure.
I a Balaguer (La Noguera). Divendres dia 13.
20:30h. Al Lokalillo. C. del Pont, 11, baixos.
Organitza: Col·lectiu A les Trinxeres
Colabora: Xarxa d'Enllaç amb Palestina, Silenci Tòxic, Lokalillo i Sarna Social.

12:15-14:00: Taula de gènere. 16:00-17:45: Tallers simultanis. Taller 1: Servidors lliures d'àudio i vídeo per a l'intercanvi. Taller 2: Streaming. Taller 3: Fons de finançament i autogestió dels mitjans del tercer sector. Taller 4: Actualitat legislativa i campanyes reivindicatives. Taller 5: Experiències de relació mitjans-comunitats-moviments socials. 18:15-19:15: Trobada per suports (televisions, ràdios, premsa): Coordinació i intercanvi de continguts. 19:15-20:00: Plenari tallers + suports. **Divendres 8 de novembre:** 10:30-14:00 Assemblea ReMC.
www.medioscomunitarios.net

BARCELONA
6, 7 i 8 de novembre
5A TROBADA DE LA XARXA
DE MITJANS COMUNITARIS

Dijous 5 de novembre: 11:30h. Conferència de premsa-taula rodona al Col·legi de Periodistes. **Divendres 6 de novembre:** 19h. Activitat lúdica-reivindicativa. Projeccions al carrer. Plaça del Sol, barri de Gràcia. 21h. Sopar de benvinguda. Casa de la Muntanya. **Dissabte 7 de novembre:** Activitats del dia a l'Hangar. 10:15-11:45: Taula rodona. *El treball en xarxa dels mitjans del tercer sector: experiències autonòmiques i internacionals.*

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Divendres 6 de novembre
Jornades per la Llengua
19:30h. Masia de la Guineueta.
Plaça Ca n'Ensenya, 4.
Xerrada amb Màrius Serra: *Com podem utilitzar la llengua?* Després, sopar popular i concert amb Jordi Montañez i Cesk Freixas.
Organitza: Endavant-OSAN

Divendres Faràndula a Sants:
Gromic presenta Magomic
21h. Sala d'Actes Cotxeres de Sants. Plaça Bonet i Muixí, s/n.
Preu: 5 euros
www.divendresfarandula.org

Diumenge 8 de novembre
Circ en Transhumància
18:30h. a l'Ateneu Popular de 9 Barris. C. Portlligat, 11-15.
Trobada anual d'artistes i espectacles, per iniciativa de Cir-que-ò! Hi participaran les companyies Toron Blues, Acrostiches i Leto.
Entrada: 6 euros

Dilluns 9 de novembre
Seminari: Noves i velles guerres
19 h. Pati Llimona. C. Regomir, 3.
Alejandro Pozo, analista i investi-

gador del Centre Delàs parlarà dels canvis soferts en els conflictes armats actuals. Tica Font, Directora del Institut Català Internacional per la Pau, parlarà de la privatització de la guerra. Moderarà les sessions Pere Ortega, historiador i membre del CTD i del Centre Delàs.
Organitza: Centre de Treball i Documentació. www.cetede.org

BENEIXAMA

Dijous 5 de novembre
Xerrada sobre l'autovia Villena-Muro
20:30h. Bar La rata cellarda.
C. Sant Josep, 9.
Hi intervindrà un militant de l'Assemblea de Maulets de l'Alcoià i dos membre de la plataforma Salvem la Valleta.
www.autovivillenamuro.com

BENIARRÉS

Divendres 6 de novembre
Xerrada sobre la Directiva europea del foc
20:15 h. Ateneu Arrels
Aa càrrec de Jesús Soriano Blesa, de la Colla de dimonis La diabòlica

de Morvedre i portaveu de la Federació de Diables del País Valencià.
Organitza: Assemblea de Joves de la Vall de Perputxent-CAJEI

BENISSA

Dissabte 7 de novembre
Presentació de l'assemblea de Maulets de La Marina
19h. al Casal Jaume I de Benissa.
I passí del video-documental sobre els 20 anys d'existència i lluita d'aquesta organització juvenil.
Organitza: Maulets de la Marina

LLEIDA

Divendres 6 novembre
Concert KOP i Camarada Kalashnikov
22:30h. Sala Cotton Club
Anticipada 10 euros, taquilla 12.

MANLLEU

Divendres 6 novembre
Cicle de xerrades 'Osona sostenible. Dinàmiques de futur'
20h. MIT
Cap a una nova cultura del territori

ri amb Enric Tello. Catedràtic del Dep. d'Història i Institucions econòmiques de la UB.

MANRESA

Divendres 5 de novembre
Xerrada: 'Hondures Avui'
20h. ZTA- Banzai. C. La Mel, 21.
Amb un jove del Frente Nacional de Resistencia Contra el Golpe de Estado i del Bloque Popular.

7 de novembre
Xerrada sobre els cassos de la Núria i l'Alfonso
19h. CSO Valldaura - CNT Manresa
C. Jorbetes, 15.

PERPINYÀ

Dissabte 7 de novembre
'350 anys de resistència: Esborrem el tractat dels Pirineus'
10h. Plaça de Catalunya
Trobada d'entitats. Dinar. Animacions infantils. 16h. Manifestació *Commemorem els 350 anys.* 18h. Parlaments al Castellet. 20h. Marxa de torxes (del Castellet a la casa Musical). 21h. Concerts (Casa Musical)

REUS

Dijous 5 de novembre
Presentació Agenda Latinoamericana Mundial 2010
20h. a la Sala Hortensi Güell del Centre de Lectura. C. Major 15.
Amb Xavier Joanpere (Associació Cultura i Solidaritat), Joan Surroca (escriptor i activista de Drets Humans) i Sergi Saladié (professor de la URV i portaveu de la Coordinadora Anticementiri Nuclear).
Organitzen: Consell Municipal de Solidaritat i Cooperació, Regidoria de Solidaritat i Cooperació i Associació Cultura i Solidaritat

TARRAGONA

Dissabte 7 de novembre
'Saharais, la mirada en el exilio'
19:30h. Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9.
Presentació del llibre i el documental a càrrec de la col·lecció "La mirada descubierta".
Dimecres 11 de novembre
Xerrada sobre la revolta de fa un any a Grècia, amb Víctor.
19:30h. Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9.

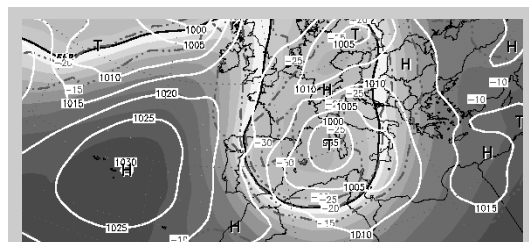
Sortim de casa

SANTA COLOMA DE GRAMENET
Dijous 5 de novembre
MANIFESTACIÓ 'FORA POLÍTIQS CORRUPTES! ARA, EL POBLE!'

19 h. Plaça de la Vila
Organitza: Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam. www.plataforma.cat

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
Dissabte 7 d'octubre
MARXA CONTRA L'ATUR I ELS ACOMIADAMENTS
9h. Avinguda de la República Argentina

Una potent depressió se centrarà al golf de Lleó amb ventades i nevades al Pirineu

El corrent del *jet stream* que separa les depressions dels anticiclons ha decidit -per fi- doblegar-se en direcció a Europa. Això, a la pràctica, vol dir que les baixes pressions ens afectaran durant tota la setmana. Els forts vents de mestrall

i tramuntana mostraran una virulència especial al camp de Tarragona i a l'Empordà. Les nevades seran intenses a la cara nord del Pirineu el cap de setmana i cauran ruixats a la resta del territori. Les temperatures continuaran a la baixa.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

David Llistar MEMBRE DE L'OBSERVATORI DEL DEUTE EN LA GLOBALITZACIÓ I AUTOR DE 'ANTICOOPERACIÓ'

"El més eficaç per cooperar amb el Sud és la pressió política al Nord"

Poques persones estan tan autoritzades per parlar de cooperació com David Llistar, economista, activista i membre cofundador de l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG). D'aquí la solidesa de la seva crítica a la cooperació internacional, analitzada com a part d'un món de lògica eminentment 'anticooperativa'. Llistar publica 'Anticooperació' (Icaria, 2009), un llibre exhaustiu, un informe amb aire d'assaig, cridat a ser l'obrelleu d'un debat profund i necessari sobre les relacions Nord-Sud.

Pau Cortina
entrevista@setmanaridirecta.info

Amb *Anticooperació*, exposes la baixa qualitat de la cooperació internacional, però també el seu caràcter irrisori respecte al global de les *interferències negatives del Nord cap al Sud*...

Calia sistematitzar l'anàlisi del que ja sabíem. Fins ara no havia trobat un estudi que valorés de forma holística totes les contribucions negatives que els grups d'interès del Nord poden estar provocant sobre els empobrits (*anticooperació*) i una d'aquestes és la pròpia cooperació. I sí, quan entres a analitzar els usos que es donen a la cooperació, s'evidencia que la lògica de molts dels seus actors (especialment les empreses privades, els estats i els organismes multilaterals) no té a veure amb una ajuda desinteressada.

Creus que el punt feble de l'ajuda a través de les ONG és la falta d'anàlisi integral del lloc on cooperen?

Jo penso que cal apuntar més aviat cap als governs, que són els responsables del gruix de la cooperació internacional. En la cadena internacional de l'ajut, cal valorar amb la proporció justa on queden els diners i qui els atorga. Evidentment, dins el món de les ONG, trobem que una proporció important estan molt lligades als seus financers i acaben essent cooptades pels seus objectius. És altament improbable que una ONG que rep diners de Repsol denunciï aquesta empresa per vulneració de Drets Humans...

Però molts dels agents de la cooperació internacional no són conscients d'estar anticooperant. L'anàlisi sistèmica és el que més es troba a faltar en el món de la cooperació?

De forma general, hem vist que aquestes organitzacions s'han anat amansint. Moltes es declaren neutrals o apolítiques, cosa que per mi és sinònim de manca d'independència i compromís. Una organització ha de defensar els drets dels empobrits i, per tant, entrar directament en política. Una de les raons per les quals fan això és perquè no reconeixen que els problemes vénen del Nord, i així es fixen només en una parcel·la de la realitat, la retallen i no miren més enllà.

I quin és el model de referència i d'actuació de l'ODG, com a actor de la cooperació que és?

Des del seu naixement, després de la consulta sobre l'abolició del deute extern de l'any 2000, l'ODG va percebre la necessitat d'una massa crítica útil

per dur a terme accions a favor d'una cooperació realment solidària i coherent. Més enllà d'això, l'evidència que un dels instruments generadors de deute extern de l'Estat espanyol era i és el suport del Ministeri d'Economia a les empreses espanyoles -en el seu desig d'internacionalitzar-se- ens va fer entrar a fons a discutir les transnacionals espanyoles. Per tant, l'ODG treballa, en definitiva, fent pressió política i mobilització, és a dir, incidint des del Nord.

La teva anàlisi depassa el marc de la cooperació i s'hi endevina una proposta de canvi de model econòmic: dessacralitzar el desenvolupament econòmic, controlar el comerç, limitar el poder financer, sanejar els organismes multilaterals...

Efectivament, el llibre s'etiqueta com d'anàlisi de les relacions Nord-Sud, però per mi també és una lectura de com hauríem de mirar les relacions internacionals dins d'un marc molt més raonable. Cal desmitificar la lògica de l'acumulació material de béns i anar cap a un model de convivència i *bon viure*, un concepte dels indígenes andins que té molta relació amb el decreixement europeu. L'objectiu de *viure bé* renuncia a *viure millor que l'altre* i situa l'economia en un món limitat pels recursos naturals. En definitiva, estic profundament marcat per l'economia ecològica, sistèmica.

Dius que "es fa evident l'absència d'un règim normatiu i institucional global". Quina és la proposta alternativa a la correlació de forces al voltant de l'ODG?

La solució és política, però això passa pel canvi cultural. I, en aquest sentit, és poc probable que els centres de poder canviïn per si sols. Per això calen els moviments socials i requerim fer un canvi cultural dins d'aquests moviments. Necessitem generar idees potents, convèncer, redefinir el sentit comú... És el que, al llibre, defineixo com el *pentàgon de la pressió política*: la mobilització al carrer, l'autoformació, la difusió... tot això en forma part i ens hem de centrar en això.

Dels diversos paradigmes d'anàlisi del desenvolupament descrits, quin és el de l'ODG?

Hi ha molts corrents de pensament i jo he tractat d'actualitzar-los. Personalment, tinc una forta influència de la teoria marxista i, no obstant això, crític de l'estructuralisme, que en certs aspectes està desfasat. La concepció dels estats com a element central del desenvolupament econòmic i humà

n'és un exemple: les fronteres s'han tornat molt permeables, les classes socials mundials i cada cop compartim més coses, tant els empobrits com els grups d'interessos a escala mundial. Per exemple, les fronteres pràcticament ja només serveixen per controlar els contingents de treballadors que podrien fer baixar els sous dels treballadors del Nord. És per això que molts sindicats estan adoptant una posició nacionalista-feixista pel control del fenomen migratori i esdevenen un dels *lobbies* de l'anticooperació migratòria.

De les noves classes que descrius al llibre, el Sud global ha de ser la clau per invertir la lògica actual o cal confiar en un Nord global conscient?

Qui ho hauria de liderar és el Sud i crec que això és el més probable. De fet, una iniciativa antiglobalització des del Sud és Al-Qaida. Obviament, la reacció de la gihad no m'agrada gaire, però n'hi ha d'altres. El moviment *coladero* d'Evo Morales, l'MST al Brasil, o la Via Campesina. Aquests són els que han d'abanderar el canvi, per la via de la integració regional contra els interessos dels països del Nord.

Descrius diversos àmbits d'anticooperació. Quin paper tenen, per exemple, les reputades agències de les Nacions Unides en aquest mapa?

Per mi són un instrument necessari, infestat de funcionaris i consultors endormiscats per les altes retribu-

cions que reben. Hi ha una burocràcia que gasta molt i viu bé en aquest àmbit tan còmode de canviar el món. D'altra banda, molts dels condicionants que generen els conflictes als països empobrits són externs, però la majoria s'expliquen com a conflictes interns que justifiquen l'actuació exterior, cosa que és falsa i perjudicial. En aquest sentit, com haguessin canviat les xifres de morts a Angola si el fill del president francès François Mitterrand no hi hagués venut armes? Com es pot justificar cap intervenció a Angola, si el que caldria fer és una intervenció als Elisis?!

Podem parlar d'anticooperació pràctica des de Catalunya?

Evidentment. La cooperació internacional, a Catalunya, està distribuïda entre l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament -com a òrgan expert- i els departaments de la Generalitat que fan cooperació. Algunes partides d'aquests departaments són molt discutibles. Per exemple, els instruments per la internacionalització de l'empresa catalana -gestionats per Indústria i Comerç- comptabilitzen com a cooperació l'ajuda a empreses catalanes que fan projectes de finançament a l'exterior, uns projectes que no sabem si generen corrupció, si vulneren els Drets Humans o si es carreguen la selva perquè no hi ha cap criteri per avaluar-los. És l'anticooperació solidària a la catalana.

. LA COLUMNA

Tot l'esplendor del blanc

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Que no vas a dormir? M' aixeco quan sona el despertador i poca cosa més sento al llarg del dia. Sembla com si la blancor de les parets d'aquella habitació m'haguessin deixat l'oida de la mateixa manera: blanca, inerta, silenciosa. Tinc el coll ple de teves mossegades i ara sé que no ets res més que un gos, però t'odio amb totes les forces, com si tu tampoc tinguessis color. O com si el teu únic color fos el blanc. Recordo llum blanca i llums blancs, esprais blancs i dolor blanc. I dins del cap un espai en blanc que fa dies que dura.

Segueixo els espais en blanc que dins del meu cervell proliferen cada cop més i difuminen les imatges que en altre temps eren nítides i majoritàriament fosques, vives. És com si s'haguessin deixat la rentadora, blanca, engegada i s'hagués aturat en l'esbandida, o en un moment curt i repetitiu de l'esbandida... blanca també. Fa tant de fred a Moscou que ningú no s'atreveix a preguntar pels canvis esdevinguts en la vida de les persones mentre era el socialisme real qui les governava. Real tan semblant a real en l'autoritat esdevinguda Déu com ho era l'or de

El fred fa que ningú no s'atreveix a preguntar pels canvis esdevinguts en la vida de la gent

la corona del Tsar a l'or de qualsevol dels altres reis de l'Europa d'aleshores, quan les esteles eren nevades i totes semblaven un immens llençol blanc. Darrere de casa, els glacerols esdevenien signe d'identitat de l'hivern i ara, que som novembre, ja no n'hi ha. Ni d'hivern ni de glacerols. On es deuen amagar entre tant de fred, les nits, la neu i els glacerols? A la panxa del bou que no hi neva ni hi plou! Possiblement.

Anava de blanc, color de la pau i de l'absència de color o del desori que és que hi siguin tots. No, que aquest és el negre. Quin? El primer o el segon? El que els té tots o el que no en té cap? Doncs no ho sé, sincerament, però m'informaré i en el proper article crec que ho podré dir en veu alta, amb cara de convicció i de qui té el poder, en xerrar, de deixar anar paraules que interessin a algú més que a ell mateix. Això encara que l'obertura de boca pugui semblar patètica en un moment que totes sabem que el fred és capaç d'entrar-nos cos endins i deixar-nos l'ànima, si és que en tenim -que jo no- glaçada.

Em direu que uns blancs així són massa bèsties i jo afirmaré que no són bèsties sinó bestials. Tan bestials com Esplendor Geomètric fent el "Bèstia".

Que no vens a dormir?